

JÉZUSIDEOLÓGIA

(Kézirat, még folyamatban!)

(a páli ideológia és a jézusi ideológia közötti különbségről lásd a 17. oldalt.)

Hieronymus Bosch "A gyönyörök kertje" című műve. A vágyaknak azonban számomra van valami köze a "kielégüléshez", de itt nem látok semmi ilyesmit. Címkezzük hát a festményt "Paradicsomkert"!

Megjegyzés: A (kék) számok támpontok. Megtalálható a #10-es számon a www.michael-preuschoff.de vagy a (német:) <https://basisreli.lima-city.de/hinweise.htm> oldalon (angol:) <https://basisreli.lima-city.de/notes.htm>

És mielőtt elolvasnám, egy sürgető ajánlás: Nem kell ismerned a Bibliát ahhoz, hogy megértsd, amit itt írok, de a János evangéliumában található Bűnös elbeszélést (a 8. fejezet elején) és az ószövetségi Dániel könyvének függelékében, azaz a 13. fejezetben található Susanna-elbeszélést már ismerned kell (csak a katolikus Bibliákban található meg, de az interneten is megtalálod).

Jézus halálának oka az volt, hogy hajmeresztő bűnözői struktúrákba ütközött, és hogy eleve vesztes volt az e struktúrák elleni küzdelemben. Mai korunkban is léteznek bűnügyi struktúrák ugyanezzel az "alannyal" - persze némileg másképp. Hogy ma sikerül-e a megoldás?

Az eredeti zsidó vallás az időtlen felvilágosult vallás par excellence 169 Jézus itt szembeszökő hanyatlással találkozott.	9
Félvilági maffia és "nézelődők" vagy akár beismerők: Hogyan működik a maffia.	15
Páli ideológia - jézusi ideológia (az "ideológia" kifejezést 153 itt semlegesén, az "eszmetan" értelmében használjuk).	18
Fiktív beszélgetés Felső ördög - Félvilági felső maffiózó	28
A valódi szexuális erkölcs és a "szégyent rejtő testrészek" (vagy TRS, lásd 10. oldal!) hamis (szexuális) erkölcs.	31
Szándék és áldó ima az intelligens etikus életért	39
Egy 165-ös lány víziója, aki megérkezett a 3. évezredbe: "Életbölcsesség és életöröm a látszatemancipáció helyett".	40

Tartalomjegyzék

A. Jézus büntetőügye (170)	4
1 A hitünk nagy részét ki lehet tisztítani - semmi köze az igazi Jézushoz.	4
2 Egyszer tisztán kell látnod: Hagyományos keresztény hitünk alapja a pogány vallások és a buddhizmus.	6
3 Mi marad valójában, mi a különbség? Először is: a nők szörnyű helyzete 2000 évvel ezelőtt.	7
4 Jézus elkötelezte magát "a bűn ellen, a képmutatók ellen és a szeretetért	11
5 Ezért "elvitték az útból"	14
6 Még Jézus szellemét is egy "Relotius szerkesztőség" művével távolítják el: az Újszövetséggel.	15
a) Az Újszövetség feltalálásának KIK és MIÉRT kérdéseit.	16
b) Pál kiegészítésének szerepe Jézus meghamisításában: Hyam Maccoby, "The Mythmaker" (Eng: 2007).	18
c) És így a mai kereszténységünknek semmi, vagy szinte semmi köze az igazi Jézushoz!	23
d) De (remélhetőleg mindig) van megoldás!	24
B. A "szexuális visszaélés" büntetőügye - és a megoldás	26
1 Különösen a fiatalok rendkívül erkölcsös lények!	26
2. mintha létezne egy maffia, amely zseniálisan rombolja a fiatalok magas erkölcsét	27
3. A valódi erkölcs egyszerűen nem fér össze az értelmetlen félelmekkel	35
4. ami nemcsak hogy nem maradhat ilyen egyenes, hanem - rendezetlen és torzításoktól megszabadított - most már igazán kibontakozhat	37
Epilógus	50
1. FÜGGELÉK: Vallás és fasizmus - és kilátások	54
2. FÜGGELÉK: Miért pont ez az "alternatív hitfelfogás" a megfelelő a gyermekek tanításához	59

A. Jézus büntetőügye (170)

Ma is létezik szexuális visszaélés, vagy általánosabban szólva "visszaélés a szexualitással", és 2000 évvel ezelőtt is volt ilyen - és hogyan! Mert abban az időben a nők és a gyermekek sokkal kevesebbet értek, mint ma 134, nem utolsósorban pedig a férfi vagy az apa tulajdonának tekintették őket. És a férfiak és az apák akkor mindent megtehettek a "vagyonukkal", amit csak akartak - persze ők is gondoltak a vagyonuk értékére, ahogy mi sem teszünk ma mindent az autónkkal, mert a (vizsonteladási) értékére gondolunk. De "visszaélés a szexualitással"? Mi a probléma, ha közben nem bántasz meg egy nőt vagy gyereket? A belső sérülésekre, a lélek sérüléseire akkoriban nem gondoltak. Nem volt még MeToo mozgalom sem. De ez a Jézus elgondolkodott rajta - és ez volt az újdonság!

1. Ahitünk nagy részét ki lehet tisztítani - semmi köze az igazi Jézushoz 139.

Amikor utazom, mindig fontos számomra, hogy megtudjam, mit gondolnak az emberek más országokban és különösen a világ más részein, különösen a vallásról. És néhány országban az ilyen beszélgetések nagyon jól működnek, mert sokan nagyon jól beszélnek angolul. A kis vendégházak vagy a szobakiadó portálokon keresztül kiadott szobák pedig különösen alkalmasak itt szállásként, mert az a benyomásom, hogy a házigazdák gyakran nem csak a kapott pénz miatt aggódnak, hanem gyakorlatilag akarják az ilyen beszélgetéseket.

Különösen egy ilyen házigazdával folytatott beszélgetésre gondolok Sulawesi (vagy Celebesz) sziget Tanja Torada területén - Tanja Torada az a terület, ahol egyedülálló temetkezési szertartások vannak 164, és ahol a turisták láthatóan szívesen látottak. És mivel Indonéziának ezen a vidékén a lakosság vallás szempontjából nagyon vegyes (fele református, negyede katolikus, negyede muszlim és kb. 1% animista, azaz az ősi természeti vallások híve), a következő eljárás kínálja magát egy beszélgetés bevezetésére: "Nyugdíjas katolikus szakiskolai vallástanár vagyok, és természetesen érdekel, hogy más országokban hogyan néz ki a vallással, ezért megkérdezhetem, hogy melyik valláshoz tartozik, és aztán mindenekelőtt, hogy miért tartozik ehhez a valláshoz?".

Vendéglátóm tehát elmondta - nyilván örömmel: "Eleinte keresztény voltam, de egy ponton közelebből is megnéztem ezt a hitet, és rájöttem, hogy az ott elmesélt történetek és hitbeli tanítások mind régen léteztek a Nyugat más, korábbi vallásaiban, és ezért ezeknek a vallásoknak a plagizálásai. Akár maradhatnék is hazám régi, hagyományos vallásánál. Tehát én animistának nevezném magam."

És itt voltak a tanulmányaimmal való összefüggések! Nagyon tisztán emlékszem az innsbrucki egyetemen tartott előadásokra, körülbelül 50 évvel ezelőtt. Ez egy régi egyetem, és a katolikus kar is a régi épületekben van még a város közepén. A fő előadásokat egy barokk korabeli teremben tartották, amelynek nagy ablakain keresztül látni lehetett az Innsbruck közelében lévő Nordkette magas hegyeit, amelyek télen mindig tele vannak hóval. És a teremben maga a sok stukkó és a mennyezet is egy nagy festmény Mária mennybeviteléről. Szóval minden nagyon katolikus volt. De az exegézis "újszövetségi" (azaz bibliatudományi) előadásában sok minden elvileg teljesen protestáns volt. Csak ámultam azon, amit a professzor úr mondott, hogy a német protestáns teológusok - akkor már vagy 200 éve - az Élet-Jézus-kutatásban 139 rájöttek, hogy az Újszövetségben egyáltalán nem a valódi Jézusról, hanem egy fantázia-Jézusról számolnak be, és hogy a valódi Jézust egyáltalán nem ismerik. Amit tehát ma Jézusról hirdetünk, az nem a valódi Jézus, hanem csak az ősegyház hite. De mi van akkor, ha már az is az én véleményem szerint, ha már az sem volt Jézus értelmében, azaz helytelen? Tehát az ősegyház hitének hirdetése csak átmeneti megoldás? És mint minden ideiglenes megoldás, ez mindig csak ideiglenes megoldás lehet - amíg nem találunk egy jobb megoldást. De hogyan lehet megtalálni a megfelelő megoldást? Igazából csak két lehetőség van: Kutatással vagy véletlenül. Vagy mindkettővel - mint ebben a koncepcióban? Lehet, hogy ehhez megint katolikusnak kell lenni?

Azóta valahogy megragadt bennem ez a felismerés, hogy egyáltalán nem ismerjük az igazi Jézust - és aztán az óráimon a diákok előtt megpróbáltam minden olyan megoldást, ami legalább valamennyire megfelelt annak, amit Innsbruckban, ebben a gyönyörű Madonna-teremben hallottam. Mindenesetre én - legalábbis öntudatlanul - valahogy mindig "résen voltam", hogy mi is történt valójában "akkoriban, 2000 évvel ezelőtt", de soha nem gondoltam, hogy valaki valaha is rájön - és hogy én is az leszek, aki rájön. Nos, a normális tanárok talán soha nem hallottak az "élet-Jézus-kutatás" és a "történeti vagy történeti Jézus" problémájáról (az én előadásaimon mindkettő ugyanaz volt), mert az ő képzésük inkább szűken vett oktatás volt, de egy lelkész - és különösen egy protestáns lelkész? Mindenesetre nem értem a többi teológust, hogy ők nem úgy érzik, mint én. Végül is mindig nagyon felcsillant a szemem, amikor itt valami hihető dolgot hallottam.

És miután egy nap találkoztam a minden valószínűség szerint valódi Jézussal, most már azt a Jézust is merem, akit általában az Újszövetségből ismerünk, nagyrészt még rosszindulatú szándékkal 138 konstruált fantomnak is nevezni, és megpróbálom helyre tenni. A fantom szavai talán keménynek tűnnek, de szerintem ezek a megfelelő szavak, és ezért helyénvalóak.

2. Egyszer csak tisztán kell látnunk: Hagyományos keresztény hitünk alapja a pogány vallások és a buddhizmus.

Valóban így van: közelebbről szemlélve a hitünk egy zseniális, sőt kifinomult "plagizált vallás" 171 - egyszerűen túl sok a párhuzam az ókori vallásokkal Kelet-Ázsiától Egyiptomon át Rómáig, hogy maga is egy ilyen tipikus késő antik (misztérium)vallás legyen: Szűzi születés 24, Istenfiúság 23, Megváltó funkció 146, Csodák 25, Istenek keresztre feszítése 144, Halottak feltámasztása és feltámadás 27, Mennybemenetel 28, Háromkirályok története 140, Áldozati halál ideológiája 143, Kenyérrel és borral való úrvacsora-ünneplés 26 (később a Szentháromság-konstrukció 141 és az Istenanya-tisztelet 142 is bekerült) - ezek végül is mind a pogány vallások tipikus történetei. Micsoda véletlenek, hogy mindezeket a csodatévő és okkult történéseket Jézus is elmesélte, vagy hogy ezek a keresztény tanításokhoz tartoznak. Egyszerűen nincs ennyi véletlen egybeesés! Itt tehát nyilvánvalóan egy új "egyetemes vallást" építettek fel - legalábbis kezdetben, és ki és milyen okból. De a keresztre feszítéstől eltekintve, amely mellett jó érvek szólnak 144, semmi, vagy legalábbis nem sok köze van a valódi Jézushoz.

És mindenekeelőtt a buddhizmussal való kapcsolatot!

A dán indológus, Christian Lindtner, a szanszkrit és görög nyelvben jártas szanszkrit tudós "Jézus Krisztus titkai" című könyvében (2005) leírja, hogyan jött rá, hogy az Újszövetség is nagyrészt régebbi buddhista szövegekből plagizált, lásd www.jesusisbuddha.com. Úgy véli, hogy a nem buddhista mítoszok és egyéb "történetek" csak "színezések", amelyekkel a buddhista tanításokat vonzóbbá akarják tenni a nyugatiak számára, és el akarják leplezni a buddhista eredetet. Tehát szerinte voltak buddhista szerzetesek, akik a nyugati embereket meg akarták hittéríteni a buddhizmus eszméinek, és ezért felépítettek egy nyugati buddhizmust. Ehhez kitaláltak egy személyt, akit Jézusnak neveztek el, de aki valójában egy buddhista hős. A buddhista szerzeteseket nem érdekelte a külsőségek, amelyeket az akkoriban Nyugaton elterjedt vallásokból átvettek, hanem csak az, hogy a buddhista gondolkodásmódjukat eljuttassák "a nyugati népekhez". Ez azt jelentené (Lindtner szerint), hogy mi keresztények alapvetően buddhisták vagyunk "nyugati köntösben".

Tehát: nem kellene végre kritikusan szemlélni egy ilyen vallást?

3. Mi marad valójában, mi a különbség? Először is: a nők szörnyű helyzete 2000 évvel ezelőtt.

Legyünk hát egyszer ilyen szabadok, és vegyük komolyan hitünk ellenfeleit, és fogadjuk el tudományos eredményeiket! Tanuljunk mi is az ellenfelektől - és iktassunk ki (legalábbis próbaképpen) mindent a hitünkéből, ami nyilvánvalóan más vallásokból lett átvéve. Ne aggódj, valami megmarad!

Jézus keresztre feszítése - még a hit ellenfelei szerint is - úgy tűnik, hogy valóban megtörtént, de ez valójában semmi különös, sokakat keresztre feszítettek akkoriban.

De mi más?

Most egy olyan történet következik, amely teljesen szokatlan a szokásos vallásokra, amelyek mindig magas szexuális erkölcsöket hirdetnek, és hajlamosak démonizálni azokat, akik megsértik azokat, és amelyet általában kevésbé vesznek észre: János evangéliumában, amely a legkésőbb (Kr. u. 100 körül) megírt evangélium, Jézus megment egy házasságtörésen tetten ért nőt a halálra kövezéstől. Ahogy elnézem, Jézus még ki is áll mellette!

A teológusok mára rájöttek, hogy ez a történet nem igazán illik bele János evangéliumába, és később illesztették bele. A jól ismert filozófus és teológus, Rupert Lay S. J. azonban azt állította, hogy ez a történet valószínűleg igazabb, mint az egész János evangéliuma (és talán még az egész Újszövetség). Erre vonatkozóan nem adott további indoklást. Csak azt mondta, hogy ez egyértelműen nem egy "megbocsátási történet", mert ebben a történetben sincs szó megbocsátásról. Jézus nem ítéli el az asszonyt, de nem tetszik neki, amit tett, mert azt tanácsolja neki, hogy ne tegye meg még egyszer (látja, mi lesz belőle!).

Hogy a történet mélyebb értelméhez jussunk, fordítsuk tekintetünket el a nőtől, és irányítsuk azt az elítélő férfiakra! Miféle férfiak azok, akik rajtakapnak egy nőt házasságtörésen, azaz szexen egy olyan férfival, aki nem az övék, és azonnal a "Kádihoz" is rohannak, amikor pontosan tudják, hogy a nőt ezután kivégzik? És különben is, mikor fordul elő, hogy két férfi rajtakap egy nőt házasságtörésen? Ez soha nem történik meg, hogy úgy mondjam - így az egész úgy néz ki, mintha a nőt felültették volna, és az egész "úgy" kezdettől fogva egy csapda lenne.

És itt azt hiszem, be kell szőnöm valamit a saját tapasztalatomból: Erről a bűnös történetről beszélgettem egyszer egy szomszédoddal, egy rajnai parasztemberrel, akinek az egyik bérelt lakásán keresztül "kapcsolatai" voltak egy félvilági gengszterrel, és akitől némileg felvilágosítást is kaptam a miliő aktuális "szokásairól". És egyértelműen azonosította ezt a történetet, mint egy 63-as demimonde büntetéstörténetét, méghozzá egy másik időben és kultúrában. Ott minden elfér.

Talán jobban illik ennek a János 8. bűn történetének megértéséhez egy másik történet a Bibliában, a szép Susanna története Dániel könyvének függelékében, amely valahogy egy teljesebb párhuzamos történet. Mivel János evangéliumában az ismeretlen bűnös történetéből csak annyit tudunk meg, hogy egy nőt meg akarnak kövezni, és hogy Jézus hogyan menti meg ettől, a Susanna-történetben ráadásul megismerjük "egy ilyen történet" hátterét. Ebből a történetből megtudunk valami nagyon világosat az akkori bűnügyi struktúráról, nevezetesen, hogy két vénember hogyan akart megszarolni egy nőt a "két tanú-eljárással".

Az ókori zsidóknak volt egy törvényük, amely szerint ha egy nőt legalább két tanú házasságtörésen kaptak, halálbüntetéssel sújtották. De mikor történik ilyen véletlen fogás? Ez soha nem történik meg, hogy úgy mondjam! Ezért ezt a törvényt valószínűleg soha nem alkalmazták "külső értelemben", hanem valószínűleg kezdettől fogva abszolút bűnös módon visszaéltek vele. Tehát a bűnöző férfiak arra használták, hogy megszaroljanak mondjuk egy "gyanútlan tisztaságú Susannát", hogy "vagy lefekszel velünk, vagy gondoskodunk róla, hogy a kétszemélyes tárgyalás után bíróság elé állj, és halálbüntetést kapj".

De miért teszik ezt a férfiak? Csak az lehet, hogy ezek a lelkiismeretlen férfiak igazi profik voltak, és egy maffiabűnözői körhöz tartoztak, és a fő céljuk a nők zsarolása volt azzal a céllal, hogy prostitúcióra beszervezzék őket. Mert egy ilyen zsarolás a férfiak számára életveszélyes vállalkozás is volt (lásd alább), és az ember nem keveredik bele egy ilyen veszélyes dologba csak azért, hogy szexuális kalandot éljen át. Tehát mindig több volt a tét. A Susanna-történetben szereplő két vén biztosan nem véletlenül és egymástól függetlenül találkozott egymással, csak azért, hogy lássák a szép Susannát, ahogy a bibliai történetben olvasható, hanem a Susannával való közös "flörtölés" kezdettől fogva előre kitervelt, egyértelmű céllal. Hiszen egyértelmű volt számukra, hogy egy tisztességes (vagy "erényes") nővel legfeljebb csak együtt juthatnak el oda. És ennek a különösen szép nőnek az esetében még mindig rengeteg pénzről volt szó, ha már egyszer belekerült a prostitúció emberkereskedelembé. És ha a szép Susanna engedett volna a zsaroló férfiaknak, akkor mások szemében bebizonyosodott volna, hogy mégiscsak prostituált, és senki sem segített volna neki kijutni ebből a helyzetből. Azon kívül, hogy nem tudott volna senkivel sem beszélni, senki sem hitt volna neki, ha elmondja, hogy valójában mi történt.

Úgy tűnik, ezek a "szakemberek" tipikus "stricik" vagy "védők" voltak a félvilágból, és egy ilyen "akció", mint Susannaé, kezdettől fogva a "szakma" tipikus trükkje szerint zajlott - az akkori törvények kifinomult "felhasználásával".

De volt egy csapda a vádlók és a tanúk számára, mert abban az időben már volt egy bizonyos jogbiztonság, különösen a zsidók számára. Ha kiderült, hogy a vádlott, jelen esetben a nő, valójában ártatlan, és a vádlók és a tanúk

hamisan vallottak (e hamis vallomások ellen szólt a Tízparancsolat nyolcadik parancsolata: "Ne tégy hamis tanúságot felebarátod ellen"), akkor megkapták azt a büntetést, amelyet egyébként a vádlott kapott volna. A Susanna-elbeszélésben tehát egy fiatalembernek ("Dániel") sikerül külön-külön kihallgatással elítélnie a vádlókat, illetve a tanúkat, ezért kivégzik őket. De mikor történik egy ilyen "baleset" a "védőkkel"? Hiszen "egy" "vészhelyzetben" is megvannak a "kapcsolatai", hogy egy ilyen rossz véget mégiscsak elhárítsanak. Ráadásul az ilyen "védők" - persze csak akkor, ha megéri - mindig játékosok, még akkor is, ha a halálbüntetés veszélye áll fenn, a "Vagy elkapjuk ezt a nőt és sok pénzt keresünk, vagy ennyi lett volna..." mottó szerint.

Persze, ha a puccs sikerrel járt volna a "védők" számára, akkor a nőt nem egy olcsó falusi bordélyban koptatták volna el (oda talán öregkorában ment volna, amikor kiégett), hanem drága pénzért eladták volna valamelyik külföldi nagyvárosba. És a jó prostituáltakért abban az időben néha sokat fizettek: Ha mondjuk egy átlagos római katona évi 1000 szesztercius körüli fizetést kapott, a prostituáltak akár 100 000 szeszterciusba is kerülhettek - persze csak ha jók voltak. És a zsidó nőkről köztudott volt, hogy jók a "szexmunkában", vagyis "jók" voltak.

A János evangéliumában szereplő büntörténet is egyértelműen a félvilágból való történet. Nem egy új prostituált "toborzásáról" volt szó, hanem egy "engedetlen" prostituált megbüntetéséről. Az asszony olyasmit tett, ami nem tetszett "védelmezőinek", talán egykor Jézus nyilvános beszédeit hallgatta, aki most ki akart lépni a "szakmájából"? Nem tudjuk, mert semmit sem tudunk meg a háttérről. Ezért a "védők" egy ilyen prostituálttal olyan fogást állítottak fel, ahol csak a nőt kapták el, de a férfi felkészült, így gyorsan és észrevétlenül el tudott tűnni, majd a nőt halálra kövezték. Ez főleg arra szolgált, hogy figyelmeztesse a többi nőt, hogy lássák, mi lesz velük, ha nem úgy paríroznak, ahogy ezek a gátlástalan férfiak akarják, és így még csak engedetlenek sem mertek lenni, és "elszökni" például a prostitúcióból a védelmezőik elől.

Az eredeti zsidó vallás az időtlen felvilágosult vallás par excellence 169 Jézus itt szembeszökő hanyatlással találkozott.

Teljesen nyilvánvaló, hogy az ilyen visszaélés, amivel ez a házépítő Jézus találkozott, valójában egyáltalán nem volt megengedett, különösen a zsidó vallásban! Mert éppen a zsidó vallás az egyetlen olyan vallás, amelyiknek vannak olyan értékfelfogásai különösen a nő helyzetére vonatkozóan is, amelyek abszolút pozitívak, és amelyeket egyetlen más vallás sem tud nyújtani!

A zsidó vallás azonban eredetileg egyáltalán nem vallás volt, hanem egy nagyon felvilágosult és humánus életszemlélet, még a mai értelemben is. Az

epilógusra is utalok. Minden csak akkor vált tipikus vallássá, amikor az életszemléletet elfelejtették vagy elnyomták, valószínűleg azért, mert azoknak, akik hamarosan hatalomra kerültek, így több előnyük volt (ahogy ez minden vallásban megtörténik egy bizonyos ponton). Egyébként az eredeti zsidó vallás 152 (vagy csak az élethez való hozzáállás) az egyetlen vallás (hogy itt mindenképpen a "vallás" kifejezést használjuk):

- Ami az igazi monogámiáról szól 120. A nem erőltetett, hanem teljesen önként és örömmel megtörténő és törekedett monogámiára gondolunk, amelyet szintén nem csak a házasság után élünk meg, hanem arra a monogámiára, amely szintén valóban valódi, hogy egész életünkben csak egy szexuális partnerünk van (kivéve özvegyesség esetén). Ez tehát azt jelenti, hogy nemcsak arról van szó, hogy ebben a monogámiában éljünk, hanem már a házasság előtti, a hajtásokról való lemondással történő felkészülésről is. A monogámia erkölcsét tehát elég vonzóvá kell tudni tenni ahhoz, hogy a fiatalok számára kívánatos legyen.
- És ha ezt a monogámiát valóban általánosan megéljük, akkor megvalósul az emberek félelmek nélküli 159 és felhőtlen emberségben való harmóniájának víziója is, amelyet a meztelenség paradicsomi utópiája konkretizál. A Biblia paradicsomtörténete tehát soha és sohasem tekinthető történelmi eseménynek (ahogy más korai történetek, például a teremtéstörténet 128 sem). A szerzők, akik talán 3000 évvel ezelőtt írták, biztosan nem tekintették "szó szerintinek", ahogyan azt a múltban tanították nekünk a gyermekeink vallásóráján, és ahogyan egyes szekták még ma is látják és tanítják. Inkább a prostitúció ellen szól a történet, a termékenységi kultuszokban egyes istenségek tiszteletére, amelyek a történet megírása idején elterjedtek voltak (lásd 50. o.) - egy ilyen termékenységi istenség áll tehát a kígyó 31. mögött. A nemi közönségesen keresztüli "imádat" természetesen az igazi monogámia utópiájának megsértését is jelenti, és ennek következménye a **"testrészeket rejtő szegyen" (röviden: TRS)**. Ez tehát azt is jelenti, hogy az Ádám és Éva-elbeszélés állítása szerint ez a szegyen szükségtelenné válik, amint megvalósul a valódi monogámia utópiája.

Az Istenbe vetett hit ehhez képest inkább másodlagos. Mert egy istent alapvetően csak azért építettek, hogy a monogámia eszméje mögött a saját népének tekintélye legyen, és hogy legyen egy érvük a többi istennel szemben, akiknek ezek a kis emberi kultuszok állítólag imádni kellett. Isten felépítéséről lásd a 137.

- A zsidó vallás mindenekelőtt az egyetlen olyan vallás, amelyben a nőnek is joga van az orgazmus élményéhez 124. Ahhoz ugyanis,

hogy az igazi monogámia valóban működjön, természetesen fontos, hogy szexuális téren a nő is kiteljesedjen, azaz ő is átélje az orgazmust. Ez nem a Wilhelm Reich pszichológus által elképzelt, mindenféle technikai trükkökkel elérhető orgazmust jelenti, hanem olyan orgazmust, amely szinte spontán módon, két ember lelkének harmóniájából, sőt rokonságából fakad, azaz csak a legkönnyebb érintésekkel - elvileg akár teljesen felöltözve is. (Megjegyzés: Ez ma is cél kellene, hogy legyen, mert a DIE WELT című újság információi szerint a nők legalább kétharmada soha nem éli át az orgazmust!)

Ha ez nem egy nagyszerű vallás, amit annak idején az embertelen vallások ellen találtak ki, és ami ma meglenne a stuff, hogy legyőzzön minden más vallást, ami végül is elég gyakran csak az elszenvedett traumák kultivációja, párosulva folklórral és babonával (amihez aztán üzleti érdekek és hatalmi struktúrák és a másoktól való elhatárolódás igénye jön)! Az a benyomásom, hogy általában még a zsidóknak sincs fogalmuk erről.

Jézus idejében az volt a probléma, hogy ez a zsidó "eredeti vallás" az ő idejében már nyilvánvalóan "eltemetve" volt, vagy legalábbis nagymértékben a feledés homályába merült, és ezért az akkori hatóságok közül sem törődött vele senki, akinek akkoriban szava volt. A zsidó vallás nagyrészt megmerevedett a kultuszban - és a szexuális visszaélések 107 szinte már normává váltak. Tehát ennek a házépítő vagy vállalkozó Jézusnak (a "vállalkozót" lásd a következő pontban) találkoznia kellett ezzel, és látnia kellett az égbekiáltó ellentmondást a zsidó vallás állítása és valósága között, és megpróbálta az eredeti vallást újra életre kelteni. Biztosan nagyon jól jött a normális társainak, de biztosan sokan voltak olyanok is, akiket egyáltalán nem érdekelt pontosan ez a dolog.

Mindenesetre teológusi tudásommal és 30 éves tanári szakmai tapasztalatom után megpróbáltam a régi zsidó utópia eszméit pozitív koncepcióvá ötvözni ebben a munkában, hogy azok a fiatalok számára is elérhetőek legyenek. Mert a fiataloknak még mindig vannak ilyen utópiákról szóló eszményképeik, és szeretnék megélni őket, ha tudnák, hogyan.

És azt hiszem, itt sem járok rosszul, lásd a szám második részét! Sajnos azonban, amikor tanár voltam, még nem volt minden teljesen kidolgozva.

4. Jézus elkötelezte magát "a bűn ellen, a képmutatók ellen és a szeretetért".

Mindig azt feltételezzük, hogy József, azaz Jézus apja valami asztalos volt, aki egy műhelyben "hátul" a fiával együtt ácsolt néhány bútordarabot, amelyeket Mária aztán "elől a boltban" eladott. Egy ilyen idill azonban teljesen téves elképzelés lehet Jézus tevékenységéről, amit elsősorban

Luther Márton problémás fordítása okozott. A görög eredetiben József foglalkozása "tekton" (a szó az "építész" szóban szerepel), ami olyasmit jelent, mint házépítő vagy építési vállalkozó. Mivel Luther korában a legtöbb ház fából készült, Luther a "tekton"-t "ács"-nak fordította, ami aztán "fával dolgozó" lett - egészen az ácsig. De ez a foglalkozás bizonyosan nem tükrözi József és Jézus életének valóságát, ez csak egy házépítő család volt. Ehhez fel kell tennünk magunknak a kérdést, hogy kinek és hol épített házat József és Jézus - és esetleg más rokonok, talán József fiai vagy Jézus testvérei -. Ne feledjük, hogy abban az időben az egyszerű emberek között bizonyára kevés volt a készpénz, ezért a szomszédok segítségével építették házaikat. Csak a gazdagabb emberek engedhették meg maguknak a hivatásos házépítőket, de Názáretben, vagyis József és Jézus szülővárosában valószínűleg nem voltak ilyen emberek, vagy akik léteztek, azoknak már minden házuk megvolt. Ezért a "Joseph és Fiai" építőipari vállalatot úgy kell elképzelnünk, mint valami olyasmit, mint a lengyel építőipari csapatok, amelyek többé-kevésbé hivatalosan csak néhány évvel ezelőtt léteztek hazánkban, és amelyek házakat és lakásokat újíttak fel elfogadható áron - vagy akár egész házakat "emeltek" az ország minden részén. Ennek megfelelően a "Josef & Söhnen" ügyfelei valószínűleg főként az újjgazdagok voltak országszerte, akiknek nem volt szomszédi segítség, és ezek voltak például a kocsmárosok vagy az adószedők. Ez az adóbeszedés kicsit más volt, mint a mai papír- vagy elektronikus korunkban, amikor mindent pontosan ellenőrizni lehet: Ott tehát egy körzetet (egy települést vagy területet) pályáztak meg egy bizonyos összegű adó kivetésére - és aki aztán ezt a körzetet bérelte, és befizette az összeget, annak figyelnie kellett, hogy a lakosoktól hogyan kapja meg a pénzt, plusz a pótdíjat, amiből ő maga élt. A bérlő számára előnyös volt, ha magából a faluból származott, és ismerte a lakótársai anyagi helyzetét - és ennek megfelelően tudta "megfogni", ahol tudta, hogy van mit szerezni. Elképzélhetjük, milyen népszerű volt egy ilyen adószedő, és miért nem volt szomszédi segítség a házépítésben. Így került a képbe a "Josef és Fiai Építőipari Vállalat" egy másik városból, amelynek semmi köze nem volt a falu problémáihoz.

Nos, és akkoriban is volt egy kis idő munka után, és mivel túl messze volt haza, az építők a helyszínen maradtak, valahol elszállásolták magukat, és valahol kaptak enni. És ezután a prostituáltak is eljöttek, hogy keressenek valamit. Hogy Jézus itt hogyan viselkedett, nem tudjuk, de az biztos, hogy mindig nagyon korrekt ember volt, és mint ilyen, ezért a nőekkel is beszélt a "több" 112-ről, amit a stricimaffia általában szigorúan megtilt a nőknek. Ezáltal például megtudhatta volna a nőktől, hogyan jutottak zsarolással a "szakmájukhoz", és hogyan voltak "védelmezőik" hatalma alatt, akiknek szintén ki voltak szolgáltatva. Ugyanis a prostitúció, ami halálbüntetés terhe mellett tilos volt, csak "protektorokkal", azaz stricikkel és általában egy 105-ös demimonde maffiával volt lehetséges, amely a törvény erejét puffereelte -

A művészek gyakran jobb érzéssel rendelkeznek, mint a teológusok: a János evangéliumban szereplő "Jézus és a bűnös bukása" 32. fejezetének különösen megrendítő ábrázolása az idősebb Lucas Cranach alkotása a Rosenberg-erődben (Kronach) található frank galériában. Ha megnézzük a bal oldali vádlók arcát, és figyelembe vesszük a nő vonzerejét, úgy tűnik, hogy Cranach legalábbis sejtette a történet valódi háttérét. Mindenesetre a vádlóknak nem az erkölcs volt a céljuk, hanem az erkölcs ellentéte - és Jézus átlátott ezen. A nő (a büntetés jellegéből, nevezetesen a megkövezésből láthatjuk, hogy hajadon asszony volt, és ez akkoriban csak prostituált lehetett, mert a férjes asszonyokat megfojtották) valószínűleg nem úgy viselkedett, ahogy a férfiak erkölcstelenségükben akarták. Tehát csapdát állítottak neki, és most halálra akarták kövezni, visszaélve az akkori törvényekkel 126 - figyelmeztetésként más nők számára is, arra az esetre, ha nem akarnák azt, amit a férfiak akartak. (Figyelemre méltó, hogy itt Jézus a bűnös kezét a bűnösre tette, mintegy megnyugtatva őt: "Ne félj azoktól a gazemberektől - én kiütlek!". Igen, ez a Jézusról szóló történet minden bizonnyal igaz - ellentétben sok más Jézussal kapcsolatos történettel).
 <s.d. Susanna története a 33. pontban>

És miért valószínűbb, hogy éppen ez a történet sokkal inkább a valódi Jézusról szól, mint János evangéliumának és általában az Újszövetségnek a többi része - lásd a 88. pontban.

gyakorlatilag a törvény végrehajtóinak pénzzel vagy akár ingyenes szexszel való megvesztegetésével (ahogy néha még ma is előfordul, erről a szomszédom is mesélt). Akkoriban nem voltak olyan szentek és ártatlanok a törvényhozók... És akkoriban bizonyára sok volt a prostitúció, mert sok volt a római katona, akik 35 éves korukig nem házasodhattak, és ezért "igénybe vették" a prostituáltak szolgáltatásait. Az akár hárommillió zarándokot is magában foglaló jeruzsálemi zarándoklatok során bizonyára akadtak néha nem túl jámbor zarándokok vagy egyébként frusztrált férjek, akik néha prostituáltakhoz találtak utat. Igen, és mi mást tehettek volna a prostituáltak, minthogy behódolnak a maffiának, belemennek és fizetnek a védelmükért?

És az is lehet, hogy az adóbehajtók elmondták Jézusnak, hogy milyen problémáik vannak a "védelmezőkkel", akik szintén zsarolták őket, mert valójában nem képzelhető el, hogy csak a rómaiak és a zsidó hatóságok voltak, akik pénzt követeltek, mert az ilyesmivel mindig vannak mások, akik "együtt akarnak keresni", és akik aztán "segítenek" is, hogy az ember valóban gyakorolhassa a jövedelmező adóbehajtó szakmát.

Amit Jézus itt tapasztalt, ma úgy mondanánk, mint egy oknyomozó újságíró a maffia, a pénz és a szex tipikus "üzleti területein", és különösen az, ahogyan a nőket zsarolták és kihasználták, nagyon feldühíthette. Az ellene való elkötelezettsége aztán egy nyilvános feljelentésen keresztül zajlott (amelyből később prédikációk készültek). És nyilván nemcsak a striciket és a "védőket", azaz a közvetlen "bűnbandákat" vagy akár a félvilági maffiát látta bűnösnek, hanem a további támogatókat is, nevezetesen a társadalom tiszteletre méltó tekintélyeit, azaz a papokat, a farizeusokat és az írástudókat. Hiszen mindannyian csak egy alapvetően "üres kultuszt" szerveztek, és kitaláltak és elmeséltek jámbor történeteket Istenről. De amikor az igazán fontos dolgokról volt szó, amelyekkel Jézus találkozott, elfordultak a másik irányba, és hagyták, hogy az egészet elfelejtsék. És ez a tétlenség Jézus számára bizonyára nem volt pusztán véletlen és teljesen tudatlan, hanem tudatos volt, itt valami olyasmi volt, mint egy többé-kevésbé csendes összeesküvés az elkövetőkkel, mondhatni a maffia kiteljesedése. Jézus tehát a korabeli maffia ellen lépett fel, amely minden mögött állt!

Igen, nem illeszkedik mindez pontosan ahhoz, amit végül is Jézustól kaptunk: "A bűn ellen, a képmutatók ellen, a szeretetért"?

És hogy is van ez: Egyetlen igazán szilárd bizonyíték teljesen megdönthet minden más elméletet - különösen a Jézusra vonatkozóakat - egy tisztázatlan ügyben. Úgy gondolom, hogy találkoztam az igazi Jézussal.

5. Ezért kegyetlenül "elvitték az útból".

Most az volt a probléma, hogy Jézus valószínűleg nagyon sikeres volt "a bűn stb. elleni" elkötelezettségében, és ezért népszerű volt zsidó honfitársai körében is, akik már felismerték, hogy miként akarja őket megszabadítani a

félvilági maffia csapásától. De természetesen ez utóbbiak is észrevették ezt, és népszerűségére való tekintettel kiszámították, hogy veszélyes lehet rájuk nézve. És egy okos perben a demimonde maffiózók talán úgy jártak volna, mint a vádlók vagy hamis tanúk a Susanna-történetben?

Mindenesetre a maffiózók hallották, hogy nő a fű, hogy úgy mondjam - és megelőzték Jézust, és óvintézkedéseket tettek, hogy a lehető legkegyetlenebb módon (kemény eszközökkel, ami "ebben a szakmában" nem szokatlan) eltüntessék a világból, amíg még lehetőségük volt rá, és mielőtt hivatalosan is elkezdte volna itt, és akkor esetleg meg is úszták, és így ők maguk is "elkapták".

Mindenesetre így Jézus kínhalála nagyon is hihető magyarázatot kap.

Félvilági maffia és "nézelődők" vagy akár beismerők: Hogyan működik a maffia.

Egy maffiának mindig két emberből álló pártja van, hogy működjön:

Azok, akik az elkövetők. És ők azok, akik a szegény országokból hamis ígérettel gazdag országokba csábítják a lányokat, akik megerőszakolják őket, néha a szerelem ürügyén is, majd prostitúcióra küldik őket, azaz eladják őket bordélyháznak vagy bérbe adják. De nem kell mindig ilyen messzire néznünk, mert az ilyen emberek közé tartoznak mindenekelőtt a Don Juanok is, vagyis azok a fiúk és férfiak, akiknek nincsenek gátlásaik vagy gátlásaik a szüzek deflorálását illetően, különösen, ha kifejezetten erre vágyanak.

A többiek pedig az úgynevezett jól nevelt jötevők, akik azzal, hogy félrenéznek és befogják a szájukat, tökéletes uszítók. Ők azok tehát, akik a fiatalokat hamis erkölcsre tanítják, és itt a TRS-ről van szó (lásd a 10. oldalt), és akik így minden ártalmatlanságot elzárnak, akik a lányokat bután és tájékozatlanul **119** hagyják, hogy mi a rossz és mi a helyes erkölcs, akik testellenességre és szégyenérzetre nevelik őket - hogy egy nap majd hivatalosan is ilyen elkövetőket keressenek a felszabadulásukhoz.

Szóval, kedves olvasó, te, aki talán te is pedagógus vagy: Most az egyszer meggondolhatja, hogy melyik párthoz tartozik ...

6. Még Jézus szellemét is egy "Relotius szerkesztőség" művével távolítják el: az Újszövetséggel.

(Megjegyzés: Claas Relotius, *1985 riporter és újságíró volt, akit számos díjjal tüntettek ki, különösen a SPIEGEL. 2018-ban azért lett híres, mert néhány csodálatos riportja teljesen vagy részben fiktív volt).

a) Az Újszövetség feltalálásának KIK és MIÉRT kérdéseit.

Jézus keresztre feszítése után azonban kiderült, hogy vele együtt korántsem haltak meg Jézus eszméi is; elvégre három évig (egyesek szerint csak két évig) beszélt nyilvánosan a félvilággal kapcsolatos tapasztalatairól, és talán arról is, hogy tervez valamit tenni ellenük. És nem csak a Palesztinában élőkhez, hanem úgyszólván az egész akkor ismert világból érkezett emberekhez, mert beszédeiben gyakran szerepeltek messziről Jeruzsálembe zarándoklók is.

És legalábbis néhányan közülük most kezdtek összefogni, hogy Jézus, vagyis a Megfeszített szellemében folytassák, elvégre a dolgok nem sokban változtak a világon mindenütt. És mivel Jézus eszméi most is jók voltak egykor, és egykor valóban forradalmiak, ezek a "Jézus követői" még mindig veszélyesek lehetnek a "félvilági maffia pestisére".

Hogyan lehetne tehát maffiózóként megakadályozni, hogy ez egyszer valósággá váljon?

Most már elképzelhető, hogy ugyanannak a maffiának, amelyik Jézust a keresztre vitte, az az ötlete támadt, hogy a "fedett nyomozók" 166 átverése szerint beszivárogon egy arra alkalmas ember Jézus követői közé, és aztán belülről is felforgassa a nézeteiket. (Természetesen több "fedett nyomozó" is lehet).

Vagy éppen ez a Saul, aki később kifinomult szerénységgel "Pálnak", azaz a "kicsinek" nevezte magát, állt magától rendelkezésre, vagy azért esett rá a választás, mert korábbi beszédeivel, kiemelkedő intelligenciájával és ambíciójával mindig is felhívta magára a figyelmet.

És ez a Pál mindenekelőtt azt a feladatot kapta, hogy valahogyan gondoskodjon arról, hogy legalább a valódi Jézus valódi gondja feledésbe merüljön. A felejtés eljárása a "damnatio memoriae" 129 volt, ahogy a rómaiak nevezték annak hivatalos elhallgattatását, akinek a szellemétől meg akartak szabadulni. És ennek a felejtésnek két lehetséges lépése van: Az első lépés: az ember tisztán külsőleg felemeli ezt a valakit - ha lehet, olyan magasságba, hogy az már nem is lehet megkérdőjelezni. Tehát a mi esetünkben "előléptetik" Isten Fiává szüzi születéssel, feltámadással, mennybemeneteléssel és így tovább. "előléptették." De persze ez a felemelkedés a valóságban leértékelődés a világtalanság irányába. És a második lépés, amely leginkább kapcsolódik az elsőhöz: az ügyét mindenféle lehetséges és lehetetlen dezinformációval meghamisítják. Olyan, mint egy fájl, amelyet törölni kell a merevlemezről: Nem lehet csak úgy "törölni", mert akkor még nem "tűnt el"; felül kell írni egy új fájlal - csak akkor törölődik valóban. Így a "radírok" kitaláltak egy nagyon ügyes új Jézus-életrajzot egy új tanítással, amely bizonyos gondolatokban hasonlóan hangzott ahhoz, amit Jézus akart, hogy a felületes hallgatók ne gyanakod-

janak, de amely alapján véve valami teljesen más volt. Ennek során most már nagyon ügyesen igénybe vették a különböző szakembereket, akik így egy teljesen új Jézust építettek és vitték "a nép közé".

Tehát azt mondhatjuk, hogy az Újszövetség vagy teljes egészében a demimonde maffia megrendelésére készült 162 - vagy legalábbis az Újszövetség legfontosabb passzusai a maffiával kapcsolatban álló körökből származnak. Azt hiszem, hogy leginkább azok a részek, amelyek a szokásos misztériumkultuszokból származó plagizálások, vagy akár a buddhista szövegekből származó plagizálások.

És Pál és csapata (vagy "klikkje") most már igazán jól végezte a dolgát a megbízóik értelmében, és így kialakították egy új tanítás alapját 116 vagy "felépítették" az új keresztény vallást, ahogyan ma ismerjük. Tehát ezek között a szakértők között voltak buddhista szerzetesek is, egyszerűen azért, mert van benne egy olyan különleges tudás, amilyennel csak a "szakemberek" rendelkezhetnek, akik otthon vannak a buddhizmusban. Ráadásul a zsidó vallás szakértői is voltak (akik csak felbérelt írástudók lehetnek), hiszen az Újszövetségben is 60 utalás van az Ószövetségre - és ez is csak szakértői tudással lehetséges. Másrészt nem volt szükség különleges szakértelemre ahhoz, hogy az akkoriban elterjedt más pogány vallások "összetevőit", például a szűzi születést és így tovább, beleszőjék.

És itt kezdődik a vallások, sőt talán az emberiség történetének talán legnagyobb bűnügye!

Mindenesetre ez az embercsoport, amely Jézus követőinek eszméibe való beszivárgást és azok megrontását irányította, pontosan az, amit ma ma maffiának nevezünk. És mivel ennek a maffiának köze volt a szexuális visszaélésekhez (vagy a szexualitással való visszaéléshez is), itt a prostitúcióhoz, pontosan egy olyan társadalmi polipról van szó, amely beszivárgott az akkori zsidó társadalomba, vagy csak egy "félvilági maffia". Nem lehetett látni, de érezni lehetett, mert mindenütt jelen volt - mint egy maffia.

Christian Lindtnernek is írtam erről a téziszről, és ő is sok mindent rendben talált, ő is elfogadta az én értékelésemet Jézusról, nevezetesen, hogy ő volt az, aki az eredeti zsidó utópiát akarta visszaállítani. Csak Saul vagy Pál (ahogy később nevezte magát) szerepével, akit itt Jézus nagy ellenfelének tekintek, nem értett egyet. Mert nemcsak Jézust, hanem Pált is valóságos személynek láttam. Valójában Pál is a buddhizmusból származó konstrukció volt: "Pálos a Lótusz-szitrában szereplő Púrmasra vezethető vissza - a legbeszédesebb tanítványra" - mondta Lindtner.

Én azonban szeretnék ragaszkodni ahhoz a verzióhoz, hogy Pál valóban reális ember volt. Hogy Lindtnernek igaza van-e, vagy nekem van igazam Pál nézetével, hogy létezett-e vagy sem, véleményem szerint nem fontos, fontos csak a valódi Jézus (az ő gondoljaival), aki Pál előtt volt, és semmi

köze hozzá. És véleményem szerint ez az én változatomban világosabb. Lásd még, hogy mások mit gondolnak Pálról a [125.](#) megjegyzés alatt.

b) Pál szerepe Jézus megrontásában: Hyam Maccoby, "The Mythmaker" (angolul: 2007).

Nemcsak a londoni Leo Baeck College angol-zsidó Talmud-tudósa, Hyam Maccoby feltételezi mindenekelőtt, hogy Jézus keresztthalála mint "Jézus által szándékosan keresett keresztáldozat" Pál konstrukciója - és ennek alapján mindaz, amit ma kereszténynek tartunk, vagyis az egész Újszövetség is. Természetesen Pál munkatársai is részt vehettek ebben. Végül is régóta él a gyanú, hogy hitünk egyszerűen egy jobbnál jobb késő antik misztériumkultusz, de mostanra kezd nyilvánvalóvá válni, hogy valójában az, és hogy mindez hogyan függ össze. Az ok: Pál a kilikiai Tarsusban nőtt fel gyermekként és ifjúként, és ott lenyűgöző ünnepi kultusz volt Attisz isten (és Adonisz) tiszteletére, aki szintén véres mártírhalált halt. És a fiatal Saulnak ez annyira tetszhetett, hogy Jézus keresztthalálát - amely megfelel az Attisz-kultusznak - vette alapul a Jézus körüli kultuszhoz. Tehát amikor Lindtner azt mondja, hogy "Jézus Buddha", Maccoby azt mondaná - a lényegre törően -, hogy "Jézus Attis".

Ez a "kiegészítés" Pál tehát egy új vallást (vagy akár ezt a késő antik misztériumkultuszt) hozott létre, ahogyan ma ismerjük, amelynek semmi köze a valódi Jézus [161](#) elkötelezettségéhez.

Páli ideológia - jézusi ideológia (az "ideológia" kifejezést [153](#) itt semlegesen, az "esztetan" értelmében használjuk).

A. Páli ideológia: a "szexuális visszaélések" problémájával közvetve foglalkozik.

1. Isten erkölcsi parancsolatokat adott nekünk, de az ember természeténél fogva gyenge és hajlamos a bűnre. Tehát megváltásra van szüksége, hogy halála után ne kerüljön örök kárhozatra a pokolban. Jézus [170](#) a kereszten bekövetkezett áldozati halálával úgyszólván megvásárolta számunkra ezt a megváltást, és ezzel Isten irgalmassá vált. 2. A megváltás a miénk.
2. Ez a megváltás erkölcsi cselekvésre kötelez minket itt és most, beleértve a szexualitást is. Pál ideológiájában tehát a szexualitással kapcsolatos bűnök és a hozzájuk tartozó tilalmak vannak.
3. De a tapasztalat szerint az emberek - mint mondtam - újra és újra megszegik az isteni parancsolatokat. Ez a parancsolatszegés azonban eleve be van kalkulálva a "páli ideológiába", mert Pálnak tudnia kellett, hogy a tiltások és a hozzájuk kapcsolódó irracionális, azaz értelmetlen félelmek soha nem segítettek igazán, különösen nemi erkölcsi kérdésekben. És így a

tilalmak megszegése is a koncepció része, ezért kezdettől fogva senki sem tesz valódi erőfeszítést arra, hogy megfelelő módokat keressen, hogy a parancsokat valóban be lehessen tartani. 4. A tilalmak megszegése a koncepció része.

4. Legalább azok, akik hisznek Istenben és a Jézus által a halál utáni jobb életre való megváltásban, biztosak lehetnek Isten kegyelmében és megbocsátásában, amelyet Jézus a kereszten hozott áldozatával érdemelt ki számunkra. Mindenesetre a megbocsátás közvetítése a halál utáni jobb világ kilátásával (amiben lehet, hogy hisznek, de lehet, hogy nem) a páli ideológia 125 szabadalmas üzleti modellje.

A páli ideológia elsősorban egy 123-as közösségről (vagy - még durvábban - klubtagságról) szól, amelyben mindezt elhiszik, és amelyben csodákért imádkoznak, hogy minden jobb legyen, különösen az erkölcs terén.

B. Jézus ideológiája: A "szexuális visszaélések" problémáját közvetlenül érinti!

Jézusnak nem egy tipikus túlvilági vallásról van szó, hanem az eredeti zsidó életszemléletről, amely az itt és mostra vonatkozik. Jézus feltételezte, hogy minden ember eredendően jóindulatú és ezért erkölcsileg is rendkívül erkölcsös 115. De ezt az erkölcsi magatartást általában tudatosan vagy hanyagul, az ő idejében főként zsarolással (ma inkább manipulációval 119 , hogy különösen a lányok azt képzeljék, hogy önként teszik) rombolják le egy látszatmorál vagy egy helyettesítő erkölcs 127 felé az ésszerű valódi erkölcs helyett. Jézus célja itt az volt, hogy beteljesedett ember legyen, és ez akkor valósul meg a legjobban, ha a nemek közötti kapcsolat valódi erkölcsiségének akadályai elhárulnak. Számunkra ma ez azt jelentené, hogy többé nem manipuláljuk a fiatalokat kényszerekkel, félelmekkel és hamis útjelzőkkel, hanem megfelelő tájékoztatást adunk nekik a valódi és hamis erkölcsről, a testtel szembeni ellenségességgel, amely a hamis erkölcsre jellemző, és a valódi erkölcs előnyeiről, a testtel szembeni ellenségesség nélkül. Ily módon ez utóbbi aztán annyira vonzóvá válhat, hogy még nagyon szívesen is élnek vele, és hogy úgymond kifejezett öröm jön a <divin> parancsolatokban.

Talán azt mondhatjuk, hogy Pál ideológiája a terápiáról szól, hogy az emberek együtt tudjanak élni a szexualitással való visszaéléssel, míg Jézus szellemisége a megelőzés lenne, hogy az ilyen bűnök nélküli élet olyan izgalmas és vonzó, hogy azok eleve ne történjenek meg. Az, hogy az emberek hisznek-e Istenben a folyamat során vagy sem, hogy a megfelelő vallásuk van-e vagy sem, vagy egyáltalán nincs, nem olyan fontos. A lényeg, hogy a konkrét életben a bűn nélküli emberi lét öröme ott van, mert ez Jézus értelmében és általában az Ő célja - és minden ember számára! 109

Az sem lényeges, hogy Pál hogyan jutott el új "feladatához", miután, mint Maccoby írja, a farizeusok "visszautasították". Valószínűleg tanítványnak jelentkezett hozzájuk, de ők egyszerűen nem akarták őt, mert nem tartották alkalmasnak.

Az Apostolok Cselekedeteiben olvasható, hogy Saul, aki eleinte Jézus követőinek üldözője volt, megtért, mert állítólag átélte a híres damaszkuszi élményt, ahol megjelent neki a Feltámadott Úr.

De igaz, hogy ez a Pál soha nem hagyta abba Jézus követőinek üldözését, illetve "ártalmatlanná tételét", csak a módszert változtatta meg, és most már csak más eszközökkel folytatta az igazi Jézus kiirtását: A damaszkuszi élmény a megtéréssel csak színlelés volt, nem voltak semleges tanúk rá. Nem sikerült azonban mindenkit megtéveszteni, különösen a jeruzsálemi keresztények, akiket Jakab, Jézus testvére vezetett, soha nem tartották sokra Pált. Mindenesetre azzal, hogy a damaszkuszi élményt meghamisította, és úgy tett, mintha látomása lett volna a feltámadt Jézusról a megfelelő kinyilatkoztatásokkal, és úgy tett, mintha hűséges lenne Jézus követőinek sorához, úgyszólván két legyet ütött egy csapásra: sok régi Jézus-hívőhöz nyalhatott, és hitelességet szerzett náluk, majd rájuk erőltette a saját Jézusról alkotott nézetét, mint az egyetlen helyes Jézus-képet.

Paul úgymond előfutára volt a kancellári kém Günter Guillaume-nak (1927 - 1995), aki a valóságban mindig is NDK-ügynök volt (1956 - 1974), és aki állítólagos NDK-menekültként csatlakozott az SPD-hez, és akinek végül szervezői tehetségével és az SPD-hez való, itt is színlelt lojalításával tökéletesen sikerült elnyernie a pártvezetés és az akkori kancellár, Willy Brandt bizalmát is, sőt, a jobbkeze lett.

De ha valami ilyesmi lett volna Guillaume-mal! Paulus volt az előfutára Claas Relotius riporter és újságírónak is, aki 2018-as "leleplezéséig" csodálatos riportokat írt a világ minden tájáról a német SPIEGEL és más lapok számára, amelyek olyan elsőrangúak voltak, hogy számos díjat is kapott. Csakhogy ezek a riportok nagyon gyakran részben vagy akár teljesen fiktívek voltak, vagy olyan emberekkel készített interjút és írt olyanokról, akik egyáltalán nem is léteztek, vagy megváltoztatta a valós személyek állításait. Természetesen felmerül a kérdés, hogy miért maradt Relotius oly sokáig felfedezetlen. Úgy gondolom, hogy Jörg Thadeusz, az újságírói díjátadók korábbi moderátora és a Német Riporter Díj zsűritagja megtalálta azt, amit én hihetőnek tartok: "Az újságírói díjak kiválasztási folyamatában egy bizonyos világnézet "rögzül". Díjat kap az, aki "ezt a képet a lehető legpompásabban megerősíti egy ízléses történettel". Tehát, hogy Pál is jobban megértette-e, hogy mit akartak az emberek abban az időben, mint Jézus, a názáreti házépítő, és hogy ezért "ízletesebb teológiát" adott-e nekik, mint Jézus? És nem lehetne ez ma is így? (Megjegyzés: Tapasztaltom szerint azonban a fiatalok, akik előtt még "minden" nyitva áll, másképp

gondolkodnak - ők még mindig fogékonyak a magas utópiára!)

Mindenesetre Günter Guillaume és Claas Relotius ügynöki, illetve újságírói munkájukkal nem igazán ártottak, nem sokat tehettek. Pál egészen más volt! Jézus forradalmi elkötelezettségét egy új, már nem a bűnözők és az útkeresők által meghatározott ember mellett egy alapvetően sápadt és - legalábbis ahhoz képest, amit Jézus elképzelt - viszonylag könnyed késő antik misztériumvallássá változtatta, amely által végül is lényegében minden maradt a régiben - kivéve az új címet: "Jézus Krisztus evangéliuma". Pál nagy dobása mindenekelőtt az volt, hogy Jézus kereszthalálát a félvilági maffia elleni harcban inkább Jézus által önként választott véres áldozati eseménnyé, azaz áldozati halottá értelmezte át, ahogy azt ő is Attisz istenről ismerte szülőföldjén, Tarsusban és Kilikiában.

És így Pál és "csapata" (vagy cinkosai) 150 megépítette a "Krisztust", azaz Jézus képét, pontosan úgy, ahogyan a megrendelők akarták. Természetesen nem jártak el ostobán, és így ebbe a Krisztusba beépítették a valódi Jézus emlékeit, amennyiben azok szóban vagy esetleg írásban még léteztek "a nép között". Talán valódi verseny is volt, hogy ki indította el sikeresen a legőrültebb történeteket Jézus követőinek hitébe? Ezzel talán nem keltettek gyanút, vagy csak alig, mert a félvilági maffiával való esetleges konkrét konfrontációkat, amelyekre még nagyjából emlékeztek, inkább általános "a gonosz ellen" mondatokkal helyettesítették, amelyek ugyan úgy hangzottak, mint az igazi Jézus, de már nem bántottak senkit, és főleg nem zavarták meg a félvilági maffia ténykedését semmilyen módon.

És itt jön a képbe a dán szanszkrit kutató, Lindtner, aki megállapította, hogy az Újszövetség nagyrészt régebbi buddhista szövegek plagizálása. Ezek a szövegek a zsidó Bibliára való hivatkozásokkal együtt azután egy teljesen új Jézus-kép alapját képezték, amelyet egy "Relotius szerkesztőség" szerkesztett, amelyben ez a Pál volt úgymond a "fővállalkozó" vagy legalábbis az ötletgazda, a művészet minden szabálya szerint. Az igazi Jézus akkori követői nem sokat tudtak róla, talán egyszer hallották őt a zsinagógában vagy a pusztaban tartott beszédei során, de egyébként semmit vagy alig tudtak róla, ahogyan ez valószínűleg ma már nem így van. Ma ugyanis a média mindig kéznél van, hogy egyre többet és többet tudósítson valakiről, aki valahogyan magára vonja a figyelmet. Így Jézus ellenfelei képesek voltak egy hamisított történetet terjeszteni a világba Jézusról.

Az írások keletkezésének dátuma valószínűleg megegyezik sok olyan dátummal, amelyet a mai teológusok találtak ki, kivéve, **hogy ezeket az írásokat nem propagandaként PRO Jézus, hanem a dezinformáció kifinomult műveként írták CONTRA Jézus 149 ellen, legalábbis a valódi vagy valódi Jézus ellen.** És így nemcsak Jézus vált Isten fiává 23 (a jól ismert késő antik minta szerint, azaz például szüzi születés révén, isteni atyával), hanem a tanítványai is a szerzőkké, akik természetesen szintén szemtanúk voltak. Így aztán az írásokat is elég tiszteletreméltóvá tették ahhoz, hogy igaznak

tekintsék őket, és senki sem merte többé kétségbe vonni őket. De Jézus nem volt Isten fia (vagy legfeljebb Isten gyermeke, hiszen mi mindannyian Isten gyermekei vagyunk), és az Újszövetség írásait nem Jézus tanítványai írták, ahogy már említettük. Általában ezt az ál-epigráfiát, hogy az evangéliumok szerzői Jézus tanítványai, azaz szemtanúk voltak, mindig valahogy "jámboran" igazolják, de szerintem ez a színlelés csak a maffia újabb ügyes trükkje.

Tehát ez a kérdés az, hogy ki írta az Újszövetséget, és az is, hogy mi volt az igazi Jézus. Tehát egy valóban forradalmi megközelítésről volt szó abban az időben, de ott a befolyásos körök nem mentek bele, és a Susanna-történethez hasonlóan megfordították a dolgokat, mielőtt túl késő lett volna számukra. Jézus ügyét pedig tökéletesen hatástalanították azzal, hogy egy viszonylag ártalmatlan misztériumvallássá alakították, ami akkoriban eléggé jellemző volt.

Mindenesetre a maffiának fokozatosan sikerült a lehető legjobban kitörölnie a valódi Jézus emlékét, és így tökéletesen hatástalanítani az ő érintettségét is, hogy úgy mondjam - a maffia egyszerűen egy lelkiismeretlen szövetség [154](#).

Szeretnék azonban itt foglalkozni azzal a lehetséges kérdéssel, hogy Pál vagy Saul és keresztény hitünk szent írásainak többi szerzője valóban olyan mélységesen rosszindulatú volt-e, mint ahogyan az itt először megjelenik. Az is lehet, hogy csak a megbízottak voltak igazán rosszindulatúak, és szép és nagyon humánusan hangzó indokokkal sikeresen a szekerükre terelték Sault és a buddhista és zsidó vallás megfelelő szakembereit. Meggyőzheték őket arról, hogy Jézus eszméi még mindig nagyon félkészek, rövidlátóak és nyersek, és felesleges konfliktusokat okoznak a jó polgárok között, ezért át kell őket dolgozni és kifinomultabb és civilizáltabb szintre kell helyezni. És azt is szem előtt kell tartanunk, hogy a megtévesztésben mindig két ember vesz részt, nevezetesen az, aki megtéveszti, és az, aki azt akarja, hogy megtévezzék - mert nem igazán tudnak bizonyos dolgokról, amelyek nem mentek olyan jól az életükben, és ezért nem akarnak többé semmi közük hozzájuk. Ebben a tekintetben a hagyományos vallásoknak is mindig van egy "könnyű játékuk" [131](#) Tehát csak Pál, aki bizonyos értelemben vallási zseni is volt, tudott teljes mértékben kibontakozni az "új értelmezésével", nagy elkötelezettséggel. Csakhogy ő sajnos csaló volt, és az evangéliumok szerzői is azok voltak. És végül, de nem utolsósorban Pálnak "köszönhetjük" a keresztény hitünkben a mai napig jelen lévő nőgyűlöletet, nőellenességet és antiszemizmust. Jézusnál is vannak parancsolatok, de ezek inkább az "ésszerű és sikeres élet szabályai" értelmében szolgálnak, nem az ember beszűkülésére, hanem teljes kibontakozására - ezeket azonban már ifjúkorától kezdve ismerni kell, hogy az ember ennek megfelelően tudja rendezni magát.

És itt szeretném megindokolni, hogy miért nem, vagy csak nagyon keveset

hivatkozom az Újszövetségre, és miért inkább más forrásokat használok: Az újszövetségi írások mind megbízhatatlannak tűnnek számomra. Ezek mindegyike Pál és a maffia értelmében konstruált és "megtisztított" abból, amit még tudtak az igazi Jézusról, és ami nem felelt meg a szerzőknek. Ahol pedig ez a tisztogatás nem működött, mert egy esemény egyszerűen túlságosan ismert volt, ott legalább átértelmezésre került sor. Lásd még a [159.](#) lábjegyzetet.

c) És így a mai kereszténységünknek semmi, vagy szinte semmi köze az igazi Jézushoz!

Ahelyett, hogy visszaállították volna az eredeti zsidó értékeket, ahogy Jézus nyilvánvalóan akarta, a keresztények egy új vallást hoztak létre, amelynek (szinte) semmi köze az ő szándékához.

Nemcsak a hit ellenzői állítják, hogy az Újszövetség Jézusról szóló történeteinek nincs történelmi alapja, hanem valószínűleg a legtöbb teológus is széles körben kételkedik abban, hogy a valódi Jézus az Újszövetség történelmi alapja. Ez tehát azt jelenti, hogy szerintük legalábbis a legtöbb dolog, amiről az Újszövetségben beszámolnak nekünk, többé-kevésbé szabadon kitalált vagy más vallásokból átvett, vagy pedig szándékos hamisítás 149 egy konkrét Jézusról, aki valóban élt és működött. Így, kiegészítve az 5. oldalon a "késő antik misztériumkultusz" témakörében írt szöveget, a teológusok is régóta többet tudtak meg:

- Az Újszövetség Jézusának semmi, vagy szinte semmi köze sincs az egykor élt valódi Jézushoz. A teológusok ezért különbséget tesznek az "Újszövetség Krisztusa", azaz az "igehirdetés (vagy más néven gr. Kerygma) Krisztusa" és a "történelmi (vagy történeti) Jézus" között 67. És így ezek a kritikai teológusok: "A történelmi Jézusról az ember olyan jó, mintha semmit sem tudna". Mindenesetre az evangéliumok nem Jézus életrajzai [158](#). A keresztény "fundamentalisták" azonban még mindig szó szerint veszik őket (vagy akár az Újszövetséget).
- A Jézus önfeláldozásáról szóló tanítás az emberiség kiengesztelése céljából biztosan nem volt a valódi Jézus fejében. Tehát soha nem volt úrvacsora a jól ismert intézményesítő szavakkal.
- Az Újszövetségben található összes jézusi szónak legfeljebb 5%-a valódi jézusi szó (Gerd Lüdemann protestáns újszövetségi tudós szerint). A korai egyházi "zűrzavarról" s. [151](#).
- Senki sem tudja, hogy ki írta az Újszövetséget, mindenesetre az evangéliumok szerzői nem voltak Jézus tanítványai, akinek a nevéből ismertek. Itt egy pszeudoepigráfiával, azaz névhamisítással van dolgunk. Azt sem tudja senki, hogy ezek az írások hogyan kerültek

be a Jézus halála után nem sokkal létező jézusi gyülekezetekbe, és hogyan fogadták el őket.

- Jézus idejében az ember lehetett jó zsidó a túlvilági életben való hittel vagy anélkül. Így érthető, hogy az igazi Jézus nem a túlvilági hittel foglalkozott, hanem egy jobb itt és mostal.
- Alapvetően hitünk igazi alapítója Pál, aki csak néhány évvel Jézus halála után csatlakozott a keresztényekhez, és aki tanításában meglehetősen közömbös volt a valódi Jézus iránt. Ezért mi valójában nem "keresztények" vagyunk (ha egyszer hagyjuk, hogy a "Krisztus" Jézus neve legyen), hanem paulisták, azaz nem jezsuiták, mert ami a mi vallásunkat alkotja, az Pál tanítása.
- A jelenlegi keresztény ideológia háttérében elsősorban a görög filozófia áll, de Jézusnak ehhez semmi köze, elvégre zsidó volt.
- Sok hasonlóság a régebbi buddhizmussal félreérthetetlen.
- Közben legalábbis a nagy egyházak a teológiai karokkal mindezt tudják, bizonyára az állami egyetemeken is.

Józanul szemlélve a kereszténység, ahogyan ma ismerjük, a zsidó vallás, a buddhizmus és a Jézus korabeli pogány vallás tartalmából származó szinkretizmus vagy "hitek keveréke".

d) De (remélhetőleg mindig) van megoldás.

A valódi Jézus részvételének emlékét tehát mindenáron meg kell szüntetni; a damnatio memoriae is rendkívül jól sikerült, legalábbis eddig. De azt hiszem, ez is olyan, mint bármelyik bűnügy: aki minden nyomot el akar tüntetni, és minden, az események valódi lefolyására utaló közvetett bizonyítékot el akar tüntetni, az nem lehet olyan tökéletes. Mindig kihagynak valamit, vagy soha nem lehet mindent tökéletesen kiküszöbölni. Tehát ez a rajnai földműves, a szomszédom, rávezetett arra, hogy másképp lássam a bűn történetét a János 8. fejezet szerint. Végül, de nem utolsósorban, úgy tűnik, akkoriban a nők megvetésének csúcsára értem, mert a nők más tekintetben sem számítottak sokat.

Lehet azonban, hogy az Újszövetség akkori szerzői között voltak az igazi Jézus hűséges követői, akik, bár nem kapták meg az akaratukat, mégis beleszórtak a szövegekbe olyan részeket, amelyek az igazi Jézusra mutattak, hogy a későbbi követők rátalálhassanak? Ilyen "eljárásokat" ismerünk napjainkból is: a kínai kulturális forradalom idején például minden régi kulturális értéket meg kellett semmisíteni. Leleményes és kifinomult "rombolók" mostanra Konfuciusz feliratokkal ellátott, felbecsülhetetlen értékű sztéléket fedtek le stukkóval, és Mao-idézeteket festettek rájuk. Mao-idézeteket pedig nem volt szabad megsemmisíteni. Így a Konfuciusz-

szobrokat megmentették, mert a későbbi generációk könnyen eltávolíthatták a stukkót. Így van ez az ősi szövegekkel is: Csak fel kell ismernünk és meg kell találnunk a megfelelő nyomokat és nyomokat, és helyesen kell értelmeznünk őket. Arra, hogy mi nem helyes és mi nem igaz, utalnak például a valóságértelen csodatörténetek. Olyanokra is gondolok, mint Pál damaszkuszi élménye és az állítólag feltámadt Jézus 167 kinyilatkoztatása. És hogy mi a helyes és igaz, és mi a különleges Jézusban, azt számomra például az a történet is jelzi, ahogyan felismeri a "bűnös asszony" tervezett megkövezésének valódi hátterét, és bátor beavatkozásával megmenti őt a megkövezéstől. Igen, ilyesmit vagy valami hasonlóan konkrétat nem tudunk egyetlen más vallásalapítótól sem, sem Buddhától, sem Mohamedtől. Ez számomra szinte biztos bizonyíték arra, hogy az igazi Jézus 122 forró nyomában vagyunk.

Persze, mondhatjuk, hogy ez minden, ami Jézusról szól? Szerintem aki így beszél, az nem érti, mi az, hogy "zseniális". A "zsenialitás" nem abban áll, hogy nagyszerű és nagyon spirituális eszméket dolgozzunk ki és hirdessünk Istenről és az emberről, hanem abban, hogy amikor valami rossz vagy egyszerűen csak beteg, megtaláljuk a megfelelő "akupunktúrás pontot", és ott alkalmazzuk. A problémát ahhoz hasonlítom, mint amikor egy autóval vagy egy számítógéppel van valami nehéz probléma. Nem arról van szó, hogy az autó vagy a számítógép nagy ötletén felbuzdulva nagyképű mondatokat szajkózzunk a legjobb autókról, hanem arról, hogy megtaláljuk a konkrét hibát és kijavítsuk azt. Ehhez azonban inkább kézügyességre és kézi munkára van szükség, mint jelentős tudományos kutatásra és rálátásra, és hajlandónak kell lenni arra is, hogy néha bemásszunk az autó alá, és bepiszkoljuk magunkat. És ez a kézügyesség, úgy gondolom, teljes mértékben vonatkozik Jézusra, aki megtalálta ezt a döntő pontot, és megpróbálta megoldani. És nem csak a banális impulzusról való lemondás, vagyis hogy ne tegyünk meg valamit, hanem az általános korrektség előnyei is foglalkoztatták. Képzeljük el, hogy mindenki teljes bizonyossággal betartja az isteni parancsolatokat. Ez azt jelenti, hogy senkinek sem kell többé attól tartania, hogy egy másik megsérti őt - és ez milyen biztonságot és szabadságot jelentene! Nagyon nagy szerepet játszik a magas szexuális erkölcs 160 - remélem, hogy hihetően elmagyaráztam ennek előnyeit.

Jézust most megakadályozták abban, hogy megoldja - ezért itt kell folytatnunk, és persze úgy, ahogy az a mi időnkbe illik. Mert a probléma, amellyel Jézus találkozott, még mindig nem oldódott meg!

B. A "szexuális visszaélés" büntetőjogi esete és egy megoldási koncepció

Tényleg nem akarok Savonarola lenni (bűnbánati prédikátor Firenzében 1452 -1498), és ezért nem akarok senkinek semmit sem szemrehányást tenni a múltjából, csak arra figyelek, hogy ne ismétlődjön meg újra és újra minden negatívum, bár ezen gyakran nagyon könnyen lehetne változtatni. És most úgy gondolom, hogy itt először is az a legfontosabb, hogy egyszerűen néha közelebről meg kellene nézni, hogy miért történik "valami negatív", és hogyan lehetne másképp és jobban csinálni.

Nézzük hát meg!

Amikor felnőttek szexuálisan zaklatják a fiatalokat, akkor ez általában véve bűncselekménynek számít, és azokat, akik ilyen visszaélést "követnek el", ma már büntetik, legalábbis akkor, ha a visszaélés nyilvánvalóvá válik. De amikor a felnőttek arra utasítják a fiatalokat, hogy bántalmazzák egymást, azt ma már normálisnak, sőt jó "modern pedagógiának" tartják, és ezt állítólag a tudomány is alátámasztja (lásd naturalista tévedés 117).

Ugyanakkor néhány dolgot egyenesen bűncselekménynek és **áltudománynak is tartok**. Legalábbis ez egyértelműen manipuláció, amíg a fiataloknak nem kínálnak olyan alternatívát, amely legalább olyan vonzónak tűnik, mint amit én a kölcsönös visszaélés kézikönyvének látok. És aki ilyen alternatívát kínálhatna, de nem teszi meg, például azért, mert nem látja magát felelősnek, holott a közvetítés lehetősége már adott lenne, az nem bűnöző-e? A lopásnál van a mondás: "a kerítés ugyanolyan rossz, mint a kerítés" - nem vonatkozik ez a mondás valahogy arra az emberre is, aki azzal, hogy nem tesz semmit, végső soron lehetővé teszi a visszaélést? **Tanárként szerzett tapasztalataim szerint a fiatalok minden bizonnyal nyitottak egy alternatívára, lásd 47. oldal.**

1. Különösen a fiatalok rendkívül erkölcsös lények!

A probléma ezzel a ponttal mindenekelőtt az, hogy állítólagosan biztos általános ismeretek állnak rendelkezésre a fiatalok szexuális erkölcséről, vagyis arról, hogy milyenek a mai fiatalok, és mit akarnak. De egy négy szemközti beszélgetésben (ha ez egyáltalán lehetséges) minden egészen más - legalábbis nagymértékben! Miközben ezt írom, éppen egy dél-amerikai utazáson vagyok, és gyorsan kapcsolatba kerülök más emberekkel olyan módon, ami otthon, Németországban nehéz vagy lehetetlen. Például Limában egy kedves észak-németországi lánnyal, aki érettségizett és éppen világkörüli útra indult. És történetesen az "én témámhoz" is eljutottunk. A vallásórámon a valódi monogámiával kapcsolatos aggodalmam alapján éppen elmondtam neki a vonzó hajtóerőről való lemondással kapcsolatos elképzeléseimet, a mutató- és

középső ujjamat is összekulcsolva, hogy sugalljam, hogyan lehetne "ő és ő" is együtt - csak bőrkontaktussal és behatolás nélkül, mert a behatolás ebben a helyzetben nem is lehetséges. Aztán félresöpörtem azokat a (fiatal lányosan-ártatlanul-ideges) aggályokat, amelyekkel a lány ott kezdte a "aki mindent megtilt, csak azt éri el, hogy végül minden megtörténik" 157 szavakkal - és az volt a benyomásom, hogy valami "kattant" a lánynál a fejemben. Valahogy úgy tűnt, mintha itt valami felszabadulás történt volna a lánnyal, mert a képen (amit spontán és láthatóan szívesen vállalt) egyáltalán nem tűnik elutasítónak és bosszúsnak, inkább az ellenkezőjének, legalábbis szerintem... Egy ilyen élmény után mindenképpen szeretnék újra tanár lenni! És a behatoláson és a kielégülésen kívül a saját és a másik testében való gyönyörködés lehetőségeinek egész sora létezik, amiről a fiataloknak mesélhetünk. Arra is ösztönözheti őket, hogy együtt tapasztalják meg a természet és a kultúra szépségeit. Egyesek azt mondanák nekem, hogy illuzionista vagyok, mert ma minden teljesen más a fiataloknál - de egy ilyen találkozás, mint ezzel az érettségizővel, ismét megerősít abban a meggyőződésemben, hogy "ilyen dolgokban" ma semmi sem más, csak egy tipikus "csendspirál-jelenséggel" állunk szemben (Noelle-Neumann közvélemény-kutató után). És ha belegondolok, milyen jól tudnék ma "ezekben a dolgokban" a "zsidó ősvallásra" hivatkozni!

2. mintha létezne egy maffia, amely ravaszul lerombolja a fiatalok magas erkölcsét.

Most már ismerem például Petra Reski (szül. 1958) könyvét az olaszországi maffiáról ("Mafia. Von Paten, Pizzerien und falschen Priestern"), és azt, hogy ennek az olasz maffiának a karjai mindenhová elérnek, mint egy polipé, így hozzánk is. A WELT 2019.5.28-i számában is megjelent egy cikk: "Az orosz maffia mindenütt jelen van a Nyugaton", Julia Smirnova írása arról, hogy az orosz maffia hogyan szivárgott be és hogyan uralkodik rajtunk. De alapvetően itt minden mélyen rejtélyes számomra, például az, hogy hogyan működik a maffia, hogyan irányítják, hogyan sikerül folyamatosan új tagokat toborozni. Hierarchikus rendszer szerint működik, azaz olyan rendszer szerint, mint a katolikus egyházé, amelyben egy vezető áll a csúcson, és az összes többi e csúcs felé dolgozik, mint egy grandiózus kerékvágásban, de ő is vezeti őket? Vagy úgy vezetik, mint egy darázsállamot, amelyben mindenki - különösebb útmutatás nélkül - teszi a dolgát, és ezzel hozzájárul a közjóhoz - válsághelyzetben pedig fegyvert ragad és harcol, akár különösebb felszólítás nélkül is, hogy elhárítsa az "államot" fenyegető veszélyt? Nincs kedvem vagy érdekem arra, hogy a maffia szakértője legyek, és mélyebben belemerüljek a "maffia ma" témájába, különösen azért, mert nem tudom, hogy ez egyáltalán hasznos lenne-e. De maffia ide vagy oda, olyan hatásokat látunk, mintha egy maffia uralkodna rajtunk! A

következő dobozban egy meglehetősen flancos összeesküvés-elméletet láthatsz - természetesen szabad kitalációról van szó! Csak arra akar minket ösztönözni, hogy másképp csináljuk az erkölcsi pedagógiát:

Fiktív beszélgetés Felső ördög - Félvilági felső maffiózó

Obermafioso: Nem tudom, mit tegyek, az emberek egyszerűen túl erkölcsösek, csak a nagy szerelemhez keresik a partnert, semmi más nem akarnak. Ezért nincsenek nők a prostitúcióhoz, és nincsenek ügyfelek, akiknek szükségük lenne a szolgáltatásaikra. A prostitúciós üzlet egyszerűen nem működik többé.

Oberdeufel: Úgy tűnik tehát, hogy igaz, hogy az embert Isten (hogy Isten vagy a természet teremtette-e, az itt nem kérdés) jónak és ezért erkölcsösnek teremtette.

De bizonyára van rá mód, hogy az emberiségnek ezt a nagyszerű erkölcsiségét elrontjuk, hogy fellendítsük az üzletünket? Kedves Főördög úr, Ön mindig tudja, hogyan kell tanácsot adni ilyen kérdésekben!

Mindenekelőtt meg kell erősítenetek az emberekben azt a tudatot, hogy nagyon erkölcsösek. És akkor egy ál-morálra kell rávezetni őket, vagyis arra, hogy éppen az ártalmatlan és ártatlan, ami valahogyan a szexualitással kapcsolatos, az számukra tiltott vagy más módon rossznak minősített dolog. Mert aki mindent megtilt, még azt is, ami valójában ártalmatlan és ártatlan, az a legbiztosabban eléri, hogy végül minden **157** lesz. Ez olyan, mintha egy gőzkazánban elzárnánk az összes szelepet; ez a legbiztosabb módja annak, hogy egy ponton robbanás következzen be a kazánban.

És hogyan kell mindezt a gyakorlatba átültetni?

Ez nagyon egyszerű: különösen a fiatalok nagy erkölcsi potenciállal rendelkeznek. És látnod kell, hogy ezt a nagy potenciált többé-kevésbé értelmetlenül elherdálják azzal, hogy rossz tárgyba fektetik, vagyis valami valójában teljesen ártalmatlan és ártatlan dologba, és akkor már nem áll rendelkezésre a helyes erkölcs.

Értem, erre aztán majd a TRS ("szégyent rejtő testrészek")!

És ezzel együtt a test ellenségessége és feszültsége is. Mindez nagyon erkölcsösnek tűnik, és az emberek fanatikusan védik. De mindennek nincs igazi erkölcsi tápértéke. És így jutunk el az értelmetlen félelmekhez, és ezek abszolút fontosak a gonosz stratégiánk szempontjából!

És miért lenne számunkra olyan hasznos az értelmetlen félelem?

Valójában a fiatalok csak ártalmatlan dolgokat akarnak csinálni, látni akarják,

hogyan néznek ki mások meztelenül, és meg akarják mutatni magukat meztelenül másoknak. És persze akkor is jól akarják érezni magukat, amikor együtt ugranak meztelenül a medence széléről a vízbe - tehát csak teljesen ártatlan és szinte paradicsomi dolgokat akarnak csinálni. És ezeket tiltásokkal, félelemmel és undorral kell tönkretenniük.

Azt is tudom, hogy a meztelenségtől való félelem felesleges a valódi erkölcs szempontjából, legalábbis én nem ismerek senkit, aki azért kezdett volna el szexelni, mert élvezte a meztelenséget. És tudom, hogy sokan ...

Az öreg gazda szabálya itt is érvényes: Értelmetlen félelmek [132](#) az egyik oldalon mindig hatalom és uralom a másik oldalon! Különösen a fiataloknak van most már egyszer egy életenergiájuk, és szeretnének valamit tenni, elvégre az ellenkező neműek is érdeklik őket, és szeretnének megismerni egy élettársat, és megtudni, ki a megfelelő.

Értem, és ha az ártatlan és paradicsomi megismeréséhez erköcstelennek tartják, akkor az ettől való félelmeknek köszönhetően van egy blokkolás is, ezért nem teszik meg, és akkor automatikusan a nem annyira ártatlan és nem annyira paradicsomi dolgokat teszik, ha egyszer ez belefér.

Pontosan! És így automatikusan azonnal elkezdene szexuális kapcsolatot létesíteni, mert egyszer úgyis meg kell történnie. Mi más tehetnének még? És ha aztán sikerül meggyőzni őket arról is, hogy természetesen tesztelniük kell, hogy ki az igazi, akkor ott vannak, ahol akarjuk őket: A nagy szerelem testben és lélekben az egyetlen partnerrel eltűnt, már nem létezik!

Ily módon még a jámbor emberek is, akik a fiatalokat olyan erkölcsre nevelik, amelynek alapja a TRS/testrészek elrejtése a szégyen és a félelem, közvetlenül a mi strómanjainkká válnak! Tökéletes!

És mivel sokan nem találnak olyan gyorsan végleges partnert, mert nem szerencsések, vagy mert még a különböző partnerekkel való szex is kaland és szórakozás lesz számukra, elég hamar lesz prostitúció és mindez az üzlet része!

Köszönöm a tippet! Így most már csak arról kell gondoskodniuk maffiózó társaimnak, hogy ez működjön, hogy a fiatalokban undor, félelem és szégyenérzet alakuljon ki a meztelenségtől, és így ne élvezzék azt! Ez valószínűleg könnyű lesz, mert olyan erkölcsösnek tűnik. Azzal, hogy az egész csak egy színlelt erkölcs, még csak nem is lesznek tisztában.

A fiatalok undor és szégyenérzetének a szexualitás előtti érzései egy másik előnnyel is járnak az Ön számára: A tapasztalat ugyanis az, hogy ami a pubertás előtt ilyen negatív érzésekkel terhelt, az a pubertáskorban és

különösen az első szerelemben különösen érdekessé és lenyűgözővé válik.

Azaz, akkor jön még egy újabb lökés a szexre - Oberteufel úr, ön tényleg nagyszerű!

És aki aztán még mindig szkeptikus, és ellene akar mondani valamit, és ezek főleg gyerekek és öregemberek, azt könnyen elhallgattatják. A gyerekeknek azt mondják, hogy várjanak és majd meglátják, ha idősebbek lesznek, az idős férfiakat pedig egyszerűen azzal vádolják, hogy kanosak, mert csak meztelen nőket és lányokat akarnak látni.

Értem, nagyon hamar senki sem mer szólni.

Van még egy előnye: még azok is csatlakoznak, akik nem hisznek Istenben, és más vallásúak, mert mindenki erkölcsös akar lenni, legalábbis eleinte, aztán mindig legalábbis kifelé, hogy úgy tűnjön, hogy erkölcsös. És végül a meztelenkedés tilalma is közjoggá válik, és büntetendő, aki megszegi.

De a zárt ajtók mögötti szexet amúgy sem tudja senki ellenőrizni, hogy kívül, kívül, tehát nem tilthatják be, főleg, hogy ez ma is a szexuális önrendelkezési jog része.

Tehát még egyszer: Egyszerűen csak el kell érni, hogy a fiatalokat elzavarják az ártalmatlanoktól, és akkor maguktól a nem ártalmatlanok karjaiba fognak rohanni! És akkor a "szexuális önrendelkezés" a varázsszó, amivel mindent igazolhatsz, amit teszel, és amire rá akarsz jönni az embereket! És hamarosan itt sem mer senki ellene szólni.

De a vallások, mint a keresztény, különösen a katolikus, ők még mindig tönkretelhetik az üzletet az erkölcsi prédikációikkal, nem igaz?

Ó, csak nem ők, hol vezettek valaha is erkölcsi prédikációik több erkölcsöz? Emellett úgyis utasítottam az alördögöket, hogy szivároghassanak be minden vallásba, beleértve a katolikus vallást is, világszerte, és bomlasszák fel őket belülről. És az ördögi munkájukat is tökéletesen elvégezték: ezért nincs komoly tudományos kutatás egyetlen vallásban sem arról, hogy a fiatalok hogyan élhetnek valódi szexuális erkölcsöt örömmel és becsülettel. Ez nagyon jól illik a vallásokhoz, mert végül is mindegyiknek megvan a maga haszna, amikor az emberek bűnt követnek el, majd bűnösnek és rossznak érzik magukat, és ezért vigasztalásra és megbocsátásra van szükségük, és arra a reményre, hogy a halál után minden jobb lesz!

Van benne valami, a mi üzletünk egyben az ő üzletük is, így a legnagyobb érdekük, hogy itt semmi ne változzon.

És ne feledd, a szex csak a kezdet. Vannak más dolgok is, amelyek könnyen jönnek, különösen a drogüzletre gondolok.

Úgy érted, ha az emberek egyszer ráéreznek, hogy milyen nagyszerű az

egész, ami tulajdonképpen tilos?

És ezt újra és újra: mindenáron meg kell akadályozni, hogy a fiatalok megismerjék az "erkölcsös szórakozás és a nemi élettől való tartózkodás" 155 alternatíváját, és aztán személyes tapasztalatokat szerezzenek arról, hogy ez milyen csodálatos. Mert a személyes élmények még mindig sokkal intenzívebbek, mint bármilyen fecsegés, és hosszú távon elrontják az üzletet, mert akkor inkább mégiscsak csinálják őket!

Tehát gondoskodnunk kell arról, hogy a TRS/testrészek szégyent rejtő megsértését ne csak undorítónak és illetlennek tartsák, hanem a vallásos nevelésben bűnnek állítsák be.

Én mondom nektek, a TRS neveléssel a valódi erkölcs helyett, gyönyörűen el lehet rontani az emberek egész szexuális erkölcsét! És mindez a külvilág számára olyanoooo erkölcsösnek tűnik!

Manapság úgy teszünk, mintha annyira felvilágosultak lennénk, de a kérdést soha nem így kezeljük:

A valódi szexuális erkölcs és a "szégyent rejtő testrészek" (vagy TRS, lásd 10. oldal!) hamis (szexuális) erkölcs.

Először is, egyáltalán mi az a "valódi (szexuális) erkölcs", amiről itt szó van? Szerintem ezt kell először is tisztázni, nehogy valami felszínes erkölcsösnek tűnő felhajtást vegyünk erkölcsnek, és aztán lelőjük érte a puskaport - és ez egyáltalán nem segít. Az egyik probléma az, hogy valószínűleg mindenkinek más elképzelése van arról, hogy mi az erkölcs és mi az erkölcs - és ebben valószínűleg nem fogunk egyetérteni. Hogy rövidre zárjam a történetet: Én például ugyanazt a hozzáállást vallom, mint a nagy vallások, hogy az emberek monogámiára hajlamosak, és ezért a szex a házasságba való. Bár manapság rengeteg állítólagosan tudományos kutatás bizonyítja, hogy mi, emberek nem vagyunk hajlamosak a monogámiára, mindezek a kutatások figyelmen kívül hagyják a TRS problémáját. A TRS-re vélhetően azért van szükségünk, mert a monogámia mégiscsak természetes hajlamunk, és hogy - egyszerűen és egyszerűen - nem éljük meg rendesen. Amikor például egy állatkerben állunk egy majomketrecben, gyakran láthatjuk, hogy a domináns hím különböző nőstényekkel szexel. Az állatok nem szégyellik viselkedésüket, ez bizonyára annak a jele, hogy az ott gyakorolt szexualitás megfelel természetes hajlamuknak. Ha mi emberek ezt az állati szexualitást élnénk meg, szégyellnénk magunkat - és ez annak a jele, hogy az állati szexualitás nem a miénk. Mert ha a miénk lenne, mi sem szégyenkeznénk - akár csak az állatok -. Annak, hogy egyesek nyilvánosan, például a pornóbizniszben üznek ilyen szexualitást, semmi köze ehhez, mert erőszakkal vagy pénzért persze bármit lehet. És az is könnyen belátható,

hogy nemcsak a nagy vallások, hanem tulajdonképpen minden vallás a monogámiáról beszél, és hogy ez mégsem működik igazán. A vallások ugyanis elfelejtik, hogy a parancsolatok, tilalmak és törvények nem elegendők, hanem mindig hozzátartozik a "know how" is, vagyis az, hogy a kitűzött célt hogyan lehet a gyakorlatban megvalósítani. De a monogámia céljáról nincs tudományos kutatás, ami arra utal, hogy a vallások valójában nem is akarják, hanem csak az erkölcsi dolgokban való bizonytalanságot és a végül rossz lelkiismeretet akarják az embereknek, mert nem a parancsolatok szerint viselkedtek, tehát ha valami rosszat tettek. Ez azért is érthető, mert a vallások abból élnek, hogy sok embernek sokszor fájdalmas kudarcot vallott a monogámia - és az "üzleti modelljük" most egyszer a vigasztalás és az ígéret, hogy egyszer majd jobb lesz, mégpedig a halál után, ha csak helyesen hisznek. Tehát: az emberek nyilvánvalóan hajlamosak a monogámia, ami azt jelenti, hogy életük végéig csak egy szexuális partnerük van - kivéve az özvegyesség esetét. És ha ez nem így van a mindennapi életünkben, akkor ez azt jelenti, hogy ennek így kell lennie.

Mindenesetre most már meg tudjuk mondani, mi az igazi szexuális erkölcs: "Ami ezt az igazi monogámiát 120 és így a monogámia célját, nevezetesen a gyermekvállalást és a házastársak örömét szolgálja, az erkölcsös, ami pedig ezt nem szolgálja, az egyszerűen nem erkölcsös." Aki ezt nem szolgálja, az nem erkölcsös. Ilyen egyszerű, ha egyszer van egy szilárd pontod!

Aki eddig a pontig akár csak felületesen is elolvasta a szöveget, észrevehette, hogy nem tartom sokra a TRS-t (testrészek elrejtésének szégyene, lásd 10. oldal) mint erkölcsi értéket. De nem felelőtlenség-e különösen a fiatal lányokat arra ösztönözni, hogy élvezzék a meztelenséget?

Íme egy beszélgetés egy tanuló édesanyjával: Sok évvel ezelőtt egy szülői értekezleten megkérdezte tőlem, hogy mi a célja a hitoktatásnak. Azt válaszoltam, meglehetősen komolytalanul: "A lányok mind skizofréniások". Ő: "?????" Én: "Hát, pánikolnak az értelmetlen és paradicsomi dolgoktól, ahol szintén hasznos ismereteket szerezhetnek az emberi természetről, és inspirálhatják azokat a férfiakat, akiknek jót tenne egy szép erkölcs, nevezetesen a "meztelenül a strandon". De a problémás dolgokat, nevezetesen a túl gyakran megkérdőjelezhető partnerekkel való szexet, amely időnként életre szóló traumát is okoz nekik, ezt akarják és ezt teszik." "És - kérdezte az anya -, mit akarsz most csinálni? Én: "Hogy a lányok mindegyike csinálja a másikat." Az anya: "Ha ezt meg tudod csinálni, akkor jó vagy!"

Ha ez a beszélgetés egy anyával nem egy magas motiváció számomra, talán még a par excellence motiváció is - akkor most tényleg abnormálisnak kellene lennem! És azt is gondolom, hogy a "nyitottság" még értelmetlenebb is lehet, mint egy többé-kevésbé kifinomult "álcázás". Mindig attól is függ, hogy egy nő vagy lány hogyan készíti elő a nyíltságot, és mire akar

kilyukadni. Ha a nő vagy ő emlékezteti a férfit arra, hogy egyszer azt mondta, hogy egy nő számíthat az önuralmára, akkor ez már befolyásolja a férfi viselkedését. És tapasztalatom szerint bizhatunk abban, hogy a valódi erkölcs iránt érdeklődő fiatalok már nagyon óvatosak egy esetleges nyitottságban. Különben is, mennyire képzeljük valójában kicsinyesnek Istent, hogy az Ő értelmében vett erkölcs csak a textilipar termékeivel működhet?

De nem a TRS az emberi szexuális erkölcs sarokköve?

Ezzel kapcsolatban egy idézet egy prostituált életrajzából (Karin Freiwald, "Venusdienst - meine Jahre als Hure", 34f. o.), amelyre egy barátom tippje révén bukkantam, mert a könyv legalábbis kezdetben az interneten volt:

"Egy honlapon (www.basisreligion.de) (megjegyzés: ez az én honlapom!) nemrég találtam egy érvelést a bimbókról, amely nagyon találóan írja le egy bizonyos viselkedésbeli lenyomat gyökereit: "Mielőtt azonban egy ilyen állítólag erkölcstelen lányra felhúznánk az orrunkat, tudatosítanunk kell magunkban, hogy valójában ki is itt az erkölcstelen. Hogyan boldogult hát egy ilyen lány a múltban? Nem tanították-e neki gyermekkorától inkább egy rabszolga erkölcsöt mindenféle tabukkal és félelmekkel, ezzel is ösztönözve ostobaságát és naivitását? Nem azt hitték-e el vele mindig, hogy a TRS minden erkölcs megtestesítője, és így nem küldték-e rossz irányba, és nem tették-e eléggé kíváncsivá a többre?" ""

Kedves olvasó, képzelheti, hogy nagyon büszke vagyok arra, hogy egy prostituált, vagyis egy nő, akinek tudnia kellene, megerősített abban a véleményemben, hogy a testrészek elrejtését célzó szégyenérzet csak látszat, és a valódi erkölcs ellen hathat **145!** Igen, hogyan jutunk el egyáltalán oda, hogy a nemi szégyent mint erkölcsöt különösen a lányokra erőltessük, amikor a TRS "erkölcsi tápértékére" semmilyen bizonyíték nincs?

És hogy ennek mennyiben van köze ahhoz, hogy a lányok néha még mindig prostitúcióba csúsznak, mint ez a "Vénusz-szolga", szintén nem kutatott. Bizonyára van itt néhány egyedi kezdeményezés, de általában véve ezek nyilvánvalóan annyira kevésbé átgondoltak és felszínesek (gondolok itt például az USA-ból érkező "No sex before marriage" kampányra), hogy csak megerősítik a tézisémet: A valódi monogámia **120** nyilvánvalóan nem igazán akarják a végén, még azok sem, akik itt annyira elkötelezettek. (A "Venusdienst ..." címlapjai: <https://basisreli.lima-city.de/prost1.jpg>)

És azt is, hogy mindig csak a "rossz fiúk" csábítják el a lányokat, hogy szexeljenek, ezt sem tudom elképzelni. Ortega y Gasset által inspirálva, aki a később részletesebben ismertetett "A szerelemről" című könyvében azt mondja, hogy legalábbis a legtöbbször nem a férfiak kezdenek el szexelni, egyszer végigmentem az "első alkalmak" esetein, amelyekről így számoltak be nekem. És abból a tizenkét esetből, amelyről tudomást szereztem, csak

háromban a férfiakat vagy a fiúkat okolták, kilenc esetben egyértelműen a lányok voltak azok, akik kezdeményeztek, és így elindították a labdát!
(Megjegyzés: nem minden esetben került sor a szexre, három esetben a fiúk vissza is utasították, mert nem akartak szűzzel szexelni, de a lányok akarata megvolt).

És akkor a modern szexológiában éppen a behatolás nélküli spontán orgazmus nem kérdéses; mindenesetre ennek tesztelésének sokkal több értelme lenne, mint a behatolás tesztelésének!

Mi lenne tehát az "igazi erkölcs", vagy mi vezetne az igazi erkölcszhöz?

Nézzük meg közelebbről, hogy mi történik ott, amit az anyával folytatott beszélgetésben leírtam: Tehát egy lány, aki szűz, szexet kezdeményez egy férfival, csak azért, hogy "túl legyen rajta". A férfit gyakran egyáltalán nem nézik meg közelről, elég, hogy talán kedves, talán jól tud beszélni és táncolni, elfogadhatóan jól néz ki, és talán mindannyian utána vannak - mindezek meglehetősen felszínes tulajdonságok. Eddig semmi eredményt nem ért el az életben, és hogy ismer-e felelősségtudatot, az sem számít egyelőre. Legalábbis nem számít.

És mivel a nemi közösülés, és különösen az első közösülés megadása olyan, mint egy ajándék vagy jutalom a férfi számára, úgyszólván SEMMIÉRT sem kap ajándékot vagy jutalmat. És persze észreveszi ezt, és ennek megfelelő hozzáállás vagy kifejezett lenyomat jön létre - mint minden élőlénynél, így a "jutalom általi lenyomat" -, és egyes emberek az ilyen tapasztalatokat aztán egyenesen a hobbijuknak is beadják. És kéz a kézben: akarnak-e egyáltalán a lányok egy ilyen életre szóló partnert? Valószínűleg nem. Akkor miért mennek bele abba, hogy a férfiakat így formálják, hiszen biztosan nem létezik olyan férfi, aki természeténél fogva felületesebb és felelőtlen, főleg nem a nőkkel szemben?

És hogyan tudnak most a lányok egy másfajta férfit bevésni - ismét a "jutalom általi bevésés" eljárás szerint?

Persze nem szexuális élményekkel, hanem paradicsomi élményekkel! Tehát mely férfikkal lehet igazán szabad és nyitott egy nő, aki paradicsomi meztelenséggel szórakozik, aki megvédi őt "közben" és egyébként is, kivel lehet igazán férfi egy nő? - De vigyázat, az emberek itt nagyon jól tudnak úgy tenni, mintha csak ingyenélők lennének, és így nem vetni akarnak, hanem csak aratni <és ami aztán sokszor azokat is rossznak állítja be, és sértegeti azokat, akik tudatos erkölcsöt hirdetnek, és azt népszerűsítik, ahol csak lehet>. Vagy az is: élvezni akarják az összes előnyt, de nem tesznek semmit azért, hogy a paradicsomi élmények világa valóban megtörténjen. És ezek olyan férfiak is, akik egyáltalán nem keresnek kalandot, hanem egyszerűen csak egy jó lányt keresnek élettársnak. És hogyan tudhatja meg egy nő, hogy a paradicsomi lét öröme csak illúzió-e, vagy valóban a férfi

lényegéhez tartozik? Először is fontos, hogy megkérdézd magadtól, hogy a barátod tényleg ilyen-e, vagy csak azért csinálja, hogy a kedvében járjon. Ha tényleg ilyen, akkor nem csak a magánéletben keresi az együttléteket (mert az nem művészet, "az ember" ezt szereti), hanem általában mindig igyekszik bizonyítani, hogy ő a lányok és nők igazi "védelmezője és gavallérja". Sajnos az a helyzet, hogy a lányok és nők egyedül aligha élhetik meg és tapasztalhatják meg a "természetes nőiességet" bárhol is; ebben az értelemben egyszerűen csak akkor van értelme, ha a "férfi lények" is mindig jelen vannak - úgymond semleges védelmezőként és lovagként. Szóval, egy barátnak van-e ilyen múltja (a "múlt" értelmében) a háta mögött, és bizonyított-e? Mondanak róla mások is ilyesmit? Végül is egyet át tud verni, de vajon mindenki mást át tud-e verni? Lehetne olyan helyzetet is teremteni, ahol ezt felismeri... És ha örömmel vesz részt benne, akkor ez talán annak a jele lenne, hogy ő maga is "őszinte", és az erkölcsé is - és ezért a viselkedése is őszinte...

És milyen erkölcsre nevelik ma még a fiataljainkat? Nem ilyen erkölcsre, hanem csak - ha egyáltalán - egy ál- vagy pótmorálra, nevezetesen a szexuális szégyenérzetre, hogy mindig szükségük van legalább fehéreneműre, hogy a nemi szerveket és a lányoknál a mellbimbókat se lássák mások - és főleg ne az ellenkező neműek.

De ez a hamis erkölcs vagy pótmorál megváltoztatható valódi erkölcsre!

3. A valódi erkölcs egyszerűen nem fér össze az értelmetlen félelmekkel.

Amikor a legtöbb ember a szexuális erkölcsről hall, (sajnos) azonnal valamiféle félelmekre asszociál, és különösen értelmetlen félelmekre, a félelem pedig valami negatív dolog. Pedig a jó reklám elve éppen a magas szexuális erkölcshez való értelmes hozzáállásra vonatkozik: "Soha nem negatív, mindig pozitív!". Az értelmetlen (vagy akár irracionális) félelmek közé tartozik mindenekelőtt a nem erkölcsös viselkedésért járó "isteni büntetéstől" való félelem, akár itt és most valamilyen szerencsétlenséggel, akár csak a halál után a pokol tüzében való pörköléssel. Az ilyen félelmek (természetesen) értelmetlenek, és általában nem vezetnek valódi erkölcshez, hanem legfeljebb illuzórikus erkölcshez, és így az ellenkezőjéhez is, nem utolsósorban pedig az ember akkor nagyon gyakran az egész vallást a tengerbe dobja. És mivel a teológusok szerint ennek nem szabadna megtörténnie, mert akkor az egyházi adófizetők elvesznének, fenntartják azt a tézist, hogy a "jó keresztény" Krisztus engesztelése révén úgymint minden megbocsátást kap, ha csak a megfelelő hittel rendelkezik. Vagy - felekezettől függően - megvásárolhatja magát a büntetés alól - régen bűnbocsánattal, ma pedig jócselekedetekkel (bármi is legyen az).

Alapvetően egy fülledt házaló teológia!

Most találkoztam egy érdekes gondolatsorral a "mi nem jön össze" témában a "What Money Can't Buy" (Michael J. Sandel, New York és Berlin) című könyvben, miszerint néha a pénzzel való jutalmazás kilátása hajlamos negatívan hatni az idealista hozzáállásra. Michael J. Sandel harvardi professzor egy Wolfenschiessen nevű falu (2100 lakos, Közép-Svájc) lakosainak felmérését hozza fel példának. A radioaktív hulladékok végleges tárolóhelyének kialakításáról volt szó, és a falu altalaja ideális lett volna erre a célra. Amikor a lakosok közhangulatára apelláltak, mert a hulladékot valahol tárolni kell, és a tárolás a lakosok számára is teljesen biztonságos lesz, a lakosok 51%-a egyetértett. "Nyilvánvalóan a polgári kötelességtudatuk felülmúlta a kockázatokkal kapcsolatos aggodalmaikat. A közigazdászok aztán megédesítették a kényszerítést: tegyük fel, hogy a Parlament azt javasolja, hogy a nukleáris tárolót az Ön közösségében helyezték el, és felajánlja, hogy minden lakosnak kártérítést fizet egy éves települési kifizetéssel - Ön beleegyezne? Eredmény: a támogatás gyengült, nem erősödött. A pénzügyi ösztönző felére, 51-ről 25 százalékra csökkentette a jóváhagyási arányt. A felajánlott pénz csökkentette a polgárok hajlandóságát a tároló elfogadására. Sőt, amikor a közigazdászok növelték az összeget, az arány változatlan maradt. A lakosok még akkor is kitarítottak, amikor évi 8700 dollárnak megfelelő összeget ajánlottak fel nekik, ami több, mint az átlagos havi jövedelem. Hasonló, bár kevésbé drámai reakciókat váltottak ki a pénzügyi ajánlatok más helyeken is, ahol a lakosság ellenezte a nukleáris tárolókat." (143f. o.) Következtetés: a közjó iránti érzés és a pénzügyi jutalom nem fér össze, a pénzügyi jutalom felajánlása tönkreteszi a közjó iránti érzést.

És szerintem ugyanez a helyzet a "mi témánkkal" is: a büntetéstől való félelem és a valódi erkölcsös viselkedés egyszerűen nem fér össze, valami pozitív - és az erkölcsös viselkedés mégiscsak valami pozitív - nem érhető el negatív hozzáállással - és a félelem, és persze az irracionális félelem most valami negatív. Ez eleinte működhet néhány embernél, különösen a fiataloknál, akiknek nagyon szilárd a hitük, és akik (még) mindent, amit mondanak nekik, névértéken vesznek a jámbor történetek tekintetében. De egy ilyen hozzáállásra legalábbis nem szabad hagyatkozni, mert erős "kísértés" esetén - és a kísértés ma általában az, hogy mindenki más kételkedik abban, hogy a szex csak a házasságba való - akkor mindig felmerül a kétség, hogy ezek a jámbor történetek nem csak mesék-e, amelyeket nem kell komolyan venni. Különben is, Isten megbocsátásának ügyis meg kell lennie. A "tett" után azonban újabb félelmek jönnek, mert az embernek rossz a lelkiismerete miatta, csalódást okozott Istennek. Tehát az ilyen félelmeknek és a jó erkölcsi cselekedeteknek alapvetően nincs sok, sőt semmi közük egymáshoz. Az erkölcs (és különösen a szexuális erkölcs) összekapcsolása a büntetéstől való félelemmel nem nyújt megbízható alapot

az etikus cselekvéshez. Sőt, egy ilyen összekapcsolás még inkább kontra-
produktív, és így halálos is minden valódi erkölcs számára, mert az erkölcs
mögött álló értékeket nem vele együtt ápolják. Az erkölcsnek sokkal több
köze van az etikai hozzáálláshoz, a becsület és a méltóság érzéséhez, az
esztétikai, a szépség és a színvonal érzéséhez, az információhoz, az intelli-
genciához, a bölcsességhez és az életörömhöz - és mindezek aztán valódi
biztonságérzetet is adnak. A büntetéstől való félelemmel mindezt csak
tönkreteszik, és egyáltalán nem segítik elő (ahogy talán néhány szülők-
körű ember gondolja). Most már feltételezem, hogy minél jobbak, szilárdab-
bak és belátóbbak a magas erkölcs szabályai, annál több lehetséges, annál
szabadabb és emberibb lesz az ember. Egyszerre 159 olyan dolgok válnak
lehetővé, amelyeket ma általában lehetetlennek tartanak.

Megjegyzés a mai korról: a büntetéstől való félelmet általában már nem
tanítják a fiataloknak. De a "semmi" is "semmi", mert így az ember másokra
bízta a terepet, akik aztán a saját értelmükben erkölcsöt tanítanak a
fiataloknak. Valami pozitívumot kell most hozzátenni. Remélem, hogy
munkámmal megmutattam, hogy az erkölcsöt nemcsak a félelmek, hanem
az "erkölcsben való öröm" révén is meg lehet tanítani. És ez éppen ma
nagyon is lehetséges, ahol végre egyszer tényleg "mindenről" lehet beszélni
- és már a gyerekekkel is. Vagyis, már nekik sem kell előbb valami rosszat
mondani!

4. amely nemcsak egyenes maradhat, hanem - megtisztulva és a hamisításoktól megszabadulva - csak most tud igazán érvényesülni.

Ezért mélyen meg vagyok győződve arról, hogy a valódi Jézus szerinti
világnézet valószínűleg teljesen más dinamikával rendelkezik, mint a
"hozzáadás" Pál eszméi szerinti.

Egy barátom néha gúnyolódik velem, hogy szűzies tikkem van. De aztán a
spanyol filozófusnak, José Ortega y Gassetnek (1883-1955) is volt egy (és
nem csak neki). Hogy mennyire politikai dimenziója van különösen a szűz
lányok legszemélyesebb álmainak és döntéseiknek, azt ez a spanyol
filozófus foglalta össze: "Ilyen az élet: meglepő és tele van soha el nem
képzelt utakkal. **Ki hitte volna, hogy valami oly megfoghatatlanul mulandó,
mint a levegő 136 alakzatai, amelyekről fiatal lányok szemérmes kamráikban
elmélkednek, mélyebb nyomokat véshetnek az évszázadokba, mint a
háború istenének acélja 165. A titkos lányfantáziák megható szövevényén
nagyban múlik az eljövendő század valósága!**" ("A szerelemről", Stuttgart
1954, 24. o.)

Egyszerűbben fogalmazva ez azt jelenti: Az, hogy az erényes lányok hogyan
választják meg első szexuális vagy házastársi partnerüket, nemcsak a
férfiakat, hanem általában a történelmet is formálja! Pontosan erről
beszélék, amikor azt javaslom, hogy a lányok ne válasszanak akármilyen

partnert, főleg az első intim együttlétre, elsősorban azért, hogy "túl legyenek rajta", mert ezzel nagy valószínűséggel egy rossz embert "jutalmaznak", hanem azt, aki valóban emberi, azaz etikai szinten is - és az csakis a házastárs lehet.

És a vallásunk, amelyet eddig Pál formált, hogyan nézne ki, ha most Jézus formálná? Annyi világos: nem szabad többé a klasszikus értelemben vett vallásnak lennie, vagyis papokkal és áldozati imádattal, inkább valami olyan életszemléletnek kell lennie, amelynek alapja egy valódi etika, és amelyet szintén nem kényszernek, hanem inkább a kényszertől és a félelemtől való megszabadulásnak tekintünk.

És mi a helyzet a fesztiválokkal? Meg kell-e szüntetni őket, mint a Jehova Tanúi esetében? Egyáltalán nem! Mert a fesztiválok minden kultúrában az élő emberek életéhez tartoznak! Így persze maradhat a karácsony és az azt megelőző advent is, mert valamikor majd megszületik Jézus. Először is, még Máté evangéliumában is ott van az a változat, hogy József volt Jézus apja, másodsor pedig a szüzesség és az Istenanya amúgy is egy olyan, a pogány ókorból származó mitológia, amely ma már nem tartozik ránk. És a következő ünnepre vagy jobb esetben emléknepre: nagypéntekre. Azért maradhat, mert Jézust valóban megkínozták és keresztre feszítették. A húsvét, Jézus feltámadásának ünnepe más kérdés, különösen azért, mert ez az ünnep, ahogyan azt értjük, egyértelműen Pál ideológiájához tartozik. De ünneppé válhat, hogy nagypéntekkel Jézus ügye nem ért véget, hanem valóban sikeresen megvalósul az életünk valóságában. Ez tényleg ok az ünneplésre! Ebben az értelemben aztán folytathatnánk a pünkösdi ünneppel, amely már nem a "Szentlélek" nevű istenséget ünnepli, hanem azt, hogy most már "szentlélekkel" vagyunk betöltekezve, hogy etikusan és bölcsen cselekedjünk az életben.

És az ünnepek egy ember, különösen egy fiatal életében? A keresztség természetesen megmaradhat, de a páli ideológiához tartozó részeket ki kellene hagyni, mert azok a hithez kapcsolódnak. Másrészt a jézusi ideológiához tartozna, hogy a megkeresztelték idősebbek, ahogy az ősegyházban néha előfordult, és közben teljesen meztelenek (annak jeleként, hogy túlléptek a fehérneműs látszatmorálon, és most már valódi "szentlélekből" fakadó erkölcsöt akarnak élni - a bikini és az úszónadrág elvileg mégiscsak alsónemű). Az úrvacsoránál viszont, ahol Jézus állítólag az ő testét adja nekünk enni és véréét inni, nem lehetséges az átértelmezés, itt csak a hitről van szó, és ez egyértelműen páli ideológia. Ez nem illik az igazi Jézushoz, ő soha nem csinált ilyen vacsorát, és nem is akarta, hogy mi is csináljunk ilyesmit. De helyette - és ez sokkal jobban illik a lányok fehér ruháihoz - a 48-as elsőáldozás helyett tarthatnátok egy felfrissítő tanfolyamot a keresztségből! Milyen lenne, ha a lányok és a fiúk az általuk választott kísérelőkkel együtt - és természetesen néhány szülő is jelen van -

megismételnék a keresztelest meztelenül egy uszodában vagy más alkalmas vízben, ahol ezúttal nem a vízzel való leöntés rítusa zajlik, hanem a testiség és a vízzel való szórakozás és öröm áll az előtérben? Azaz, amikor valóban ünneplik emberségüket és a tudatos erkölcsöt, amit persze előtte tanítottak nekik egy osztályban, és amit most már tényleg akarnak! És amikor ez a "keresztelő" véget ér, akkor a lányok és a fiúk újra felveszik a ruhájukat, a fiúk ráadásul egy fehér kendőt, és a szülők és a barátok, akik az uszoda előtt várakoznak az autókkal (vagy esetleg az uszodában is jelen voltak), elviszik őket a templomba. És ott harangzúgás fogadja őket, és az orgona zúgása alatt "kaotikus rendben" vonulnak a templomra keresztül a templom elejére. Itt aztán talán egy kis egyházi vezetői beszéd és az ókeresztény konfirmáció 168 áldó imája illene ide. Igen, ez lenne itt a megfelelő, főleg, hogy nyilván sokkal tökéletesebb is a jézusi ideológia, mert itt nem egy hit megőrzéséről van szó, hanem egy értelmes etikai élet feloldásáról. A vezető ezután kezdi a közös lakomát, amelyet a szülők a saját háttérüknek és kultúrájuknak megfelelően készítenek el, a kenyértöréssel, mint az Emmaus-elbeszélésben - ez valószínűleg inkább rítus lenne a valódi Jézus értelmében, mint ez az "átváltoztatási történet"! Talán még valami családi hangulat is lenne benne. És még egyszer mondom, ez persze csak igazán tudatos gyerekekkel működik!

Szándék és áldó ima az intelligens etikus életért

Feltűnő, hogy a következő ókeresztény szöveg **86** nyilvánvalóan valami egészen másról szól, mint amit ma a konfirmáció **168** szentségében látunk, amelynek része ez az áldó ima. A szövegkörnyezetből (Justinus dial. 87,5 <Mg PG 6 683/684 A>) teljesen világos, hogy abban az időben nem a kinek vagy minek a hitének a megerősítéséről volt szó (hitvallás egyáltalán nem létezett), hanem egy erkölcsi magatartás bizonyosságáról és arról a képességről, hogy ezt a magatartást értelmesen és kreatívan is meg tudjuk élni. Ha ez nem igazi emancipáció! Az áldottak részéről fogadalomról sincs szó. Így ez az áldó ima még mindig a jézusi ideológiához és nem a páli ideológiához látszik tartozni - tehát tökéletesen beleillik az itt bemutatott sikeres ember fogalmába!

"Szentlélek (vagy más néven a lehető legjobb életbölcesség) szálljon rád, és a Magasságos ereje őrizzen meg a bűnöktől (vagyis az emberi kapcsolataidban elkövetett hibáktól)!

Magasságos örökkévaló Isten! Aki megadtad ezeknek a gyermekeidnek a víz és a Szentlélek újjászületését, kérünk Téged: Öntsd ki rájuk hétszeres Lelkedet:

- a bölcsesség és a megértés szelleme. Hogy így képesek legyetek megkülönböztetni a jót a rossztól, az értelmeset az ostobától, a

valóban erkölcsösöt a látszat erkölcsöstől, a problémásat a problémamentestől.

- A helyes döntés és a kitartás szelleme. Hogy a számodra helyes döntéseket hozd meg, hogy ne a problémás és a problémamentes dolgokat tedd, és hogy kitarts.
- A megkülönböztetés és az alázat szelleme. Hogy felismerd, mely eszmék és tanítások jók és hasznosak, és így nem futsz hamis eszmék és tanítások után. És hogy mindig tudatában vagytok annak, hogy nem tudtok mindent, és hogy ezért nincs is teljes áttekintésetek, és hogy már onnantól kezdve mindig nyitottak vagytok az értelmes új dolgokra.
- Az istenfélelem szelleme. Hogy mindenben Isten parancsai vagy akár a paradicsomi szabályok minden körülmények között érvényesek rád."

És most minden egyen áldottnak külön-külön:

"A kereszti jelével jelöllek benneteket, vagyis annak jelével, aki haláláig és halálával a szeretet megvalósításán fáradozott, és akinek ezennel át kell adnotok magatokat".

Erről bővebben lásd a [103. jegyzetet](#).

És az életközeli, értelmes információkkal és hamis félelmek nélküli pedagógia eredménye néhány évvel később megmutatkozik:

Egy 165-ös lány víziója, aki megérkezett a 3. évezredbe: "Életbölcsség és életöröm a látszatemancipáció helyett".

"Nem vagyunk-e hazug társadalom, ha a szexuális erkölcsről van szó? A nyilvános meztelenkedést rossz szemmel nézik, sőt büntetik, pedig ha jól csinálod, teljesen ártalmatlan szórakozás és az igazi emancipáció jele lehet! De a különböző partnerekkel való szex elfogadott, normálisnak és az emancipáció jelének tekintik, még az iskolában is kapunk rá utasítást! De elég gyakran életre szóló traumákat okoz, és kinevetik a lányokat, akik mindent elhisznek, és hagyják magukat becsapni - elég csak a "szőke vicceket" guglizni. A szeretet úgynevezett bizonyítéka sem jön számomra egyáltalán nem kérdéses, az mégis minden csak a hülyeség jele. Még ha sokan azt mondják is, hogy "hogya", tehát a házasság nélküli, sőt házassági bizonyítvány nélküli behatolás 80, legyen mögötte nő is, érettségének és felnőttkorának jeleként - nekem nem kell, hogy bármi is legyen mögöttem, nekem erre tényleg nincs szükségem, és nem is vagyok káros. És különben is: Nézd meg a google-ban az "aukción" és a *(folytatás 44 o.)*

Dicséret a határozott játékszabályoknak (tehát ha a szexuális együttlét a házasságba tartozik): nem minden, nem semmi! Ez teszi lehetővé először a meztelenség mámorának megtapasztalását, az emberi lét mámorát, a szabadság mámorát, igen, még az igazi emancipáció mámorát is! Tessék: Labdázó pár (nem szerelmesek, hanem egyszerűen csak két "különböző" fiatal!) a varbergi / dél-svédországi piaci szökőkútban. Bror Marklund szobrai

Egy szép élmény erről a festményről: Amikor újonnan kaptam, megmutattam két kedves lánynak egy "egyszerű osztályban", akik éppen az asztalnál ültek az íróasztal előtt, és kikértem a véleményüket. És spontán az egyik lány, egy görög nő, azt mondta: "De szép!": Számomra ez azt jelenti: ez olyan spontán jött, hogy az a lány szívének mélységére utal. Tehát ez az, amit valószínűleg minden egészséges lány először szeretne. Engedjük el és tegyük lehetővé őket!

Ami az illusztrációt illeti, bizonyára a 117 megfelelő (szex)tudomány egyik ismérve az lenne, hogy a TRS problémáját nem söprik a szőnyeg alá, hanem foglalkoznak vele és megoldják!

Nem is olyan régen még a gyerekek semmit sem tudhattak a szexuális érintkezésről. Mert ezt a tudást abszolút károsnak tartották a korai szexualizáció 41, amely megfosztja a gyerekeket gyermeki ártatlanságuktól, és végül arra készíteti őket, hogy kipróbálják, amit tudnak. Annyira tabu minden, ami a szexualitással kapcsolatos! Minél kevesebbet tudnak róla a gyerekek, annál jobb nekik!

De valamit el kell mondani a gyerekeknek, hogy ne viselkedjenek túl ostobán, és naiv tudatlanságukkal ne vonzzanak és provokáljanak ki néhány pedofilt arra, hogy szexuális cselekményeket kövessenek el ellenük.

Tehát meséltek nekik a TRS-ről, és arról, hogy a TRS megsértése még bűn is. Nos, mivel még egy gyermek is egy rendkívül erkölcsös lény, ez természetesen nagyon jól esett a gyerekeknek, ezért szégyellték a meztelenséget, mert nem akartak bűnt elkövetni. Különben is, ami a lábuk között van, azt úgyis undorítónak tartották.

Tehát volt (és van ma is) feszélyezettség és életellenesség, de nem volt igazi erkölcsösség. És a következmény, amikor a gyerekek nagyobbak lesznek: Természetünkből fakad, hogy az ellenkező neműek rendkívül érdekesek, vagy egy bizonyos ponton azok lesznek.

És valaminek akkor mégiscsak lennie kell! Elvégre nem lehet ésszerű, hogy hozzámész valakihez, akit még "előtte" nem is láttál, és egész életedben együtt akarsz maradni vele. És mivel a mutogatást és a látást, ami önmagában véve teljesen ártalmatlan, ha az ember csak helyesen teszi, valami rossznak, sőt bűnnek tekintik, ez szintén szóba sem jöhet. Az ember megtanulta és belsővé tette az erkölcsi normákat, és nem akarja azokat megszegni. Igen, mi más marad, mint a nemi közösülés, mert egyszer úgyis meg kell tenni, mert csak így lehet gyermekünk. Így teszel - és közben kipróbálhatod, hogy kikkel is igazán szórakoztató, ki az igazi, és így tovább. De ezzel mindenesetre a TRS-re való nevelés nem érte el a valódi monogámia erkölcsét [120](#) ...

És mi a helyzet ma? Ma már a nyolcévesek, vagyis a gyerekek abban a korban, amikor az elsőáldozásra készülve megtanulják hitünk alapjait, tudják, mi a szex, tehát ma már lehetne nekik "a helyes erkölcsöt" mondani [48](#). De semmi ilyesmit, ha egyszer benne van, akkor benne van [113](#). Mivel azonban a TRS ma már kissé kérdéses, ezért az erkölcs irányába semmit nem mondanak, legalábbis semmit, hogy a gyerekek tudják, miről van szó. Így a TRS [118](#) számára az oktatás "erkölcsi tápértéke" sem kérdőjeleződik meg. Körbe van beszélve (itt van nálam egy 2018 decemberi "Útitárs az elsőáldozáshoz és a konfirmációhoz", amelyben pontosan ez történik). Ezért

maradt meg tehát a testtel szembeni feszélyezettség és ellenségesség, hogy a fiatalok nem tudnak értelmesen bánni a testükkel, és hogy például a meztelenség örömét még mindig valami erkölcstelennek tartják, és egyenesen félnék tőle, és mélyen ódzkodnak tőle.

És amikor a fiatalok aztán belevetnek magukat a szexuális élményekbe, és így eltérnek a monogámia céljától, akkor a "lelki tekintélyek" megvonják a vállukat, és azt mondják, hogy ez csak emberi gyenge testünk (vagy az eredendő bűn) problémája, ami ellen nem lehet semmit tenni: "Menjenek a fiatalok gyónni!".

Arra, hogy a magas erkölcsiség kudarca a rendszernek köszönhető, a "spirituális mesterek" természetesen nem gondolnak. A TRS-hez való nevelés leírt eljárása most egyszer teljesen eltorzítja, hogy mi az, ami nem erkölcs (vagy látszat erkölcs) és mi az, ami valódi erkölcs. Tehát azt mondhatjuk, hogy a TRS-re való nevelés nagyon erkölcsösnek tűnik, de nagyrészt vagy akár teljesen kontraproduktív [145](#) a valódi monogámia erkölcsének célja szempontjából.

Ez a koncepció most állítólag arról szól, hogy az egyház visszatér a faluba, és hogy a valódi monogámia erkölcsét kifejezetten akarják! A cél tehát az, hogy gyermekeink megtanulják, hogy ne a házasság előtt vagy a házastársukon kívül mással ne tegyék azt, ami a házasságba való (azaz a szexuális együttlétet), hanem azt, ami ártalmatlan, sőt paradicsomi élvezet lehet, ha csak jól csinálják.

Ugyanakkor azt is nagyon jól meg tudják tanulni - magas szinten táncolva -, hogy felismerjék, ki illik hozzájuk. És ha valaki nem illik bele, nem baj, ha elköszön, nem volt semmi!

És mi a helyzet a TRS-szel? Egész egyszerűen a TRS, eltekintve attól, hogy csak megtévesztő biztonságérzetet nyújt, egy helyettesítő erkölcs, amelyre azért van szükségünk, mert nem élünk a hozzánk illő szigorú monogámiában. (A [128](#). bibliai bűnbeesés történetében ezért átok). Ha egyszer szigorú monogámiában élünk vagy akarunk élni, akkor a TRS problémája feloldódik a boldogságban.

Mi van, ha a felnőttek tiltakoznak? Tipp a fiataloknak: Ne törődj vele! Mert mindig szem előtt kell tartanunk, hogy ők még soha nem tapasztaltak ilyesmit, és el sem tudják képzelni, hogy ez lehetséges, és hogy milyen szép az igazi monogámia erkölcse [120](#), és milyen jó megélni, ha csak ennek megfelelően tájékozottak vagyunk...

Utolsó megjegyzés ehhez a képhez: Nem akarom "természetesen", hogy "egy ilyen dolog" azonnal megvalósuljon a valóságban - vagy mégis? Mindenesetre a fiataloknak legalább el kellene gondolkodniuk ezen, és meg kellene beszélniük egymással!

Folytatás a 40. oldalról:

"szüzesség" alatt, hogy egyes lányok milyen áron kínálják a szüzességüket az interneten, mit ér! És a legtöbb lány úgy dob el egy ilyen értékes dolgot, mint egy koszos rongyot. De pénzzel vagy anélkül számomra szóba sem jöhet, nem vagyok egy naiv és ostoba ribanc stb. aki hagyja magát rábeszélni bármilyen hülyeségre, például arra, hogy a szex mással vagy a megfelelő férfin kívül bárkivel a különleges emancipáció jele. És nekem sincs rabszolga mentalitásom! A rabszolgaság idején a női rabszolgákat tulajdonosaik mindig szexrabszolgaként használták, és amikor fiatalok bájuk véget ért, férfi rabszolgákkal hozták össze őket, hogy rabszolga utódokat szüljenek a tulajdonosok számára. Amit tehát számtalan nő és lány kénytelen volt rabszolgaként végezni a korábbi időkben, ugyanazt, amit ma a lányok önként tesznek, úgy tűnik, van bennük valami rabszolga mentalitás. De nem bennem! Mert számomra ez mind a szexualitással való visszaélés, a múltban a bűnről beszéltek, de ez Ma már nem divatos szó. Mindenesetre számomra ez a házasság nélküli szex inkább a rabszolgákra jellemző. Igazából, amit itt mondok, az mind világos a barátnőimnek is, de akkor is miért kezdenek el szexelni? Ki manipulálta őket oly módon, [110](#) hogy úgy tűnik, ilyen kevésbé törődnek a becsületükkel, a méltóságukkal és a szintjükkel?

Mindenesetre én az igazi házasságot és egy igazi szerelmet akarok megélni az életemben. Engem a természet vezérel, és mivel a természet úgy rendezte el, hogy a behatolásból gyermekek "születhetnek", számomra a behatolás a házassághoz tartozik. Egyébként Ortega y Gasset spanyol filozófus azt mondta, hogy a valódi szerelem hátterében álló szexuális együttlét különösen akkor teljesedik ki, ha megengedik, sőt feltételezik, hogy a gyermekben "materializálódjon". És ha már szex, akkor nem nyúlhoppot akarok, hanem igazi ünneplést!

De ha én is a házasság előtti szex ellen vagyok, akkor csak a szexuális visszaélés ellen vagyok, ami elég gyakran kapcsolódik hozzá, és ezért semmiképpen sem vagyok testfóbiás-nyomorult is! Egyáltalán semmit sem tenni, és mindenekelőtt ellenezni mindent, ami a szexualitással kapcsolatos, egyszerűen irreális, és ez egyáltalán nem lehetséges! Mert aki itt először minden ellen van, azt egy nap meglepi a valóság, és a végén mindent [157](#)-re fog csinálni. Én egyszerűen egy ésszerű középutat szeretnék választani: Nem elnyomni a nemek közötti különbséget, hanem ápolni azt. Így például teljesen nyitott vagyok a paradicsomi meztelenségre - még és különösen a valóban erkölcsös férfiak jelenlétében, ahol ez tehát lehetséges és nem félreérthető. Mert a meztelenségtől, azaz a TRS-től való szokásos félelmünk végül is csak a szexuális erkölcs kérdésében való bizonytalanságunkat jelzi, megakadályozza a nemek közötti normalitást, és egyáltalán nem segíti a

valódi erkölcsiséget, és mint tipikus irracionális félelem, csak az uralom (mindenekelőtt a vallások!) eszköze, és tipikus civilizációs kár, amely megakadályozza a valódi emancipációt. Sőt, ez a mentális betegség jele is. Milyen szívesen vennék részt például egy ilyen Nacktradeltagon, ha az valahol elérhető lenne számomra (<https://basisreli.lima-city.de/radler/radlerinnen.htm>). Ez mégis a sikeres emancipáció jele! Persze ésszerűen kell gondoskodni arról, hogy ne értsenek félre, ez most már egyszer az emancipációhoz tartozik. És még a szabadkézi vezetést is gyakorolnám előtte, hogy legalább néha-néha felemelhessem a karomat és széttárjam az ujjaimat, hogy a V-jelet, azaz a győzelem jelét adjam a burzsoázia ellen! Persze, minderről beszélni is kell tudni, és azt hiszem, tudok beszélni, mert egyszerűen jó érveim vannak. És ha itt nem tudsz értelmesen beszélni, akkor baszódj meg!

De ez még nem minden! Azt is tudom, hogy a nők kétharmada soha életében nem éli át az orgazmust - és én nem akarok ezek közé tartozni, ahol a férfi csak bedugja a farkát, majd újra kihúzza, mint egy rabszolga, és én nem kapok semmit, csak unalmat vagy akár vonakodást érzek. Szóval én az orgazmust akarom megélni és nem akármilyen férfival és akkor néha bújócskázza, csalással, hazugsággal és képmutatással, hanem a férjemmel és akkor, amikor mindkettőnknek kedvünk van hozzá! Igen, mi ég benned, ha igazán szerelmes vagy? Semmi sem ég "belül", csak a külső ég. Tehát semmi esetre sem jön szóba a belső, hogy van ideje a házasságig! És azt is tudom, hogy az orgazmus élménye csak a külső érintéssel és behatolás nélkül lehetséges **80**, így is mindenféle tapogatózás nélkül és csak könnyű bőrkontaktussal, egyszerűen az érzés egy emberrel félelem nélkül poodelnackt pudelwohl és hagyhatom magam esni vele így rendesen. A természet még nekünk, lányoknak is megadta a nagyszerű lehetőséget, hogy penetráció nélkül teszteljük: Mivel az összes idegsejt **72**, amelyek felelősek az orgazmus a nőknél, amúgy is a felszínen a nemi szervek, azaz a behatolás egyáltalán nem szükséges számukra, hogy teszteljék a. Ami orgazmus nem történik behatolás nélkül, az nem történik behatolással. Ráadásul egy nőnek erős félelme van, különösen az első alkalommal, ha minden rendben van, amit házasság nélkül csinál. Azt is hallottam, hogy a lányok egynegyedének olyan rossz tapasztalatai vannak az első alkalommal, hogy elege van a szexből. Ez a félelem pedig megakadályozza, hogy a nők igazán ellazuljanak, ami pedig az orgazmus megélésének elengedhetetlen feltétele. A félelem egyszerűen halálos az orgazmusra nézve! Sokuknak traumát okoz egy ilyen elszalasztott "első alkalom", amitől soha az életben nem szabadulnak meg igazán. Az egyetlenek, akiknek előnyük van, a vallások a vigasztalás és megbocsátás ígéretével, amiért elég egyházi adót kapnak, és a pszichiáterek a kezelésekkkel. Ezért nem csinálnak semmit, hogy mi lányok okosabbak legyünk. De mindennek nem kell így lennie! És mivel az orgazmus nem mindenkinél működik, érdemes

pontosan ezt és csak ezt tesztelni, és nem a behatolást is a házasság előtt. Azt hiszem, ez is az én jogom, igen, egy modern és valóban emancipált nő jó joga - és hogyan másképp tudhatnám meg, hogy legalább a testi ideál valaha is teljesült-e bennem?

Van itt egy szép történet az olasz reneszánszból arról, hogy én hogyan képzelem el az "első alkalmat". És úgy gondolom, hogy egy nő vagy egy lány csak akkor tud ilyen menyasszonyként kibújni önmagából, ha tudja, hogy minden, amit tesz, jó és helyes, és ha ott van a szülők, a rokonok és a barátok gratulációja, valamint az egyház áldása is - és ehhez még csak nem is kell különösebben vallásosnak és hívőnek lenni. És ha a partner valóban szeret, akkor az is fontos, hogy ne csak hagyja, hogy a szexuális együttlét megtörténjen, hanem már a kezdetektől fogva örömmel vegyen részt benne, hogy igazi ünneppé váljon. A házasság előtti szexuális együttléteknél ez soha nem lehet így, mert mindig van valami a fejedben, hogy minden rendben van-e azzal, amit csinálsz - mindenki beszélhet, ahogy akar. Ez legfeljebb libidinális reakcióvá vagy ostoba érvvé válik, hogy a nő emancipált és felnőtt, de soha nem igazi ünnepléssé.

És különben is, ha a házasság előtti közösülés jó élmény, és újra és újra akarod, mi van akkor, ha a partnered aztán azt mondja, hogy "viszlát", és dob téged? Vagy ha ez egy rossz élmény, és már elegend van belőle, akkor miért kezdted el egyáltalán? És hogyan kezeli egy nő a következő partnert, aki talán tényleg szereti, de akivel óvatosabb szeretne lenni? Nemet mondasz neki, amikor egyszer már igent mondtál egy alkalmatlan srácnak, és rá pazaroltad a szüzességedet? Vagy hányat akar egy nő kipróbálni, hányadik számnál már kurva vagy ribanc? Ezért számomra nem akarok félmunkát végezni, ha, akkor rendesen! Mindenképpen szeretném teljes mértékben megélni a szexualitásomat! Mint ebben a történetben:

A NŐK TERMÉSZETÉRŐL Giovanni Sercambi

Az olaszországi Pisa városában élt egyszer egy Ranieri nevű gazdag San Casciano-i fiatalember, akinek a vágya időnként nagyobb volt, mint az ész. Mivel nem volt házas, és a rokonai sürgetik, hogy vegyen feleséget, megkérdezte: "Kit adtok nekem?". Azt válaszolták: "Amelyiket csak akarod, és amit mi meg tudunk neked szerezni."

"Ha már így akarod - felelte Ranieri -, én elégedett vagyok. De ezt elmondom nektek: Ha észreveszem, hogy nem szűz, hazaküldöm, és nem lesz többé semmi közöm hozzá."

Erre a rokonok azt válaszolták, hogy tegye azt, amit mindenki más, de ők majd találnak neki egy szüzet. Körbekérdezősködtek, és végül találtak egy Brida nevű csinos lányt, Jacopa delli Orlandi lányát, akit apja halála után az anyja gondjaira bízta. Gyönyörű volt, mint egy kép, és pompás termetű.

Amikor bemutatták őket egymásnak, a férfi beleegyezett, és a nő is.

A házasságot megkötötték, és miután a férfi hazahozta a lányt, az esküvőt pizanai módon ünnepélyesen megtartották. Aztán este, az ágyban Ranieri fiatalos módon rávetette magát, hogy teljesítse házastársi kötelességeit. Az alatta fekvő Brida olyan spontán módon jött feléje, hogy Ranieri leesett róla. Meghatódva mondta magában: "Ez nem szűz, mégis olyan jól mozog, ahogy nem is gondoltam volna. Egy szó nélkül pihent az éjszaka hátralévő részében. De amikor másnap este ugyanez megismétlődött, Ranieri azt mondta magában: "Nos, ha Brida elmegy az anyjához, nem kell visszajönnie miattam.

Amikor elérkezett az a nap, amikor a fiatal feleségek a szüleik házába szoktak menni, Ranieri azt mondta Bridának és az anyjának, hogy Bridának soha többé nem kell eljönnie a házába, és ne merészeljen többé belépni a házába, mert megöli. Brida édesanyja és rokonai nem tudták értelmezni az egészet, és mindent megtettek, hogy kiderítsék, Ranieri miért nem akarja visszakapni a feleségét, nem anélkül, hogy előbb meg ne kérdezték volna Fridát, mit jelent ez. De Brida azt válaszolta, hogy fogalma sincs, és halálosan szomorú. A közvetítőknek, akiket azért küldtek, hogy Ranieritől megtudják, miért nem akarja visszakérni a feleségét, azt válaszolta: "Mert szűznek ígérték nekem, és úgy gondolom, többet tud a dologról, mint egy szajha". Az asszonyok, az ő és Brida rokonai, meghatódva tértek vissza a menyasszony édesanyjához, és mindent elmondtak neki.

Az anya, mivel tudta, hogy lánya érintetlen, felkiáltott: "Jaj nekem, szerencsétlen! Nem fogja visszakapni, mert semmit sem értett meg." Erre az asszonyok így szóltak: "Menjünk a Madonna Bambacaiához, ő biztosan tudja, mit tanácsolunk." "Menjünk!" - sürgette az anya. Így hát elmentek Madonna Bambacaiához, és mindent elmondtak neki.

Madonna Bambacaia meghallgatta a történetet, megkérdezte a férj nevét, és azt mondta az asszonyoknak, hogy menjenek Istennel. Amint elmentek, elküldött egy kiskacsáért, és egy kosár alá tette a szobájában. Aztán Ranieriért küldött. Amikor a férfi megérkezett, a nő helyet kínált neki az övé mellett, egy kis bottal felkavarta a vizet egy tálban, és megparancsolta neki, hogy emelje fel a kosarat, amely alatt a kacska volt. Amint az meghallotta a víz csobogását, azonnal belevetette magát a tálba.

"Nos - fordult Madonna Bambacaia Ranierihez -, hogy lehet az, hogy ez a kiskacska mindenféle segítség nélkül megtalálta a vizet, és belevetette magát?"

"A kacsák természete - válaszolta Ranieri -, hogy amint észreveszik a vizet, késedelem nélkül belevetik magukat, anélkül, hogy valaha is látták volna."

Erre Madonna Bambacaia így felelt: "Látod, ahogy a kacsza, az elme nélküli madár természeténél fogva beleveti magát a vízbe anélkül, hogy korábban valaha is megismerte volna, úgy a nő, anélkül, hogy korábban valaha is megízlelte volna a férfit, abban a pillanatban megmozdul, amint megérzi őt."

Ranieri nevetett ezen a következtetésén. "Ó, Madonna Bambacaia, miért mondtad ezt?" "Mert hallottam - felelte Madonna Bambacaia -, hogy nem akarod újra a feleségedet, de azt tanácsolom: ne törődj vele, vedd vissza, hiszen szűzként kaptad. Ott jó volt, ne te legyél az oka annak, hogy megromlott."

Ranieri szégyenkezve visszavette magához Bridát, és attól az órától kezdve gyanútlanul adták át magukat az élvezeteknek.

Megjegyzések: Ez az elbeszélés egy 1970-es évekbeli NDK-könyvből származik. Sajnos már nincs meg a könyv, így nem tudom megadni a forrást.

Persze ez a Ranieri egy igazi macsó, mindent magának vesz, de a felesége állítólag szűz. De itt nem ez a lényeg, itt arról van szó, hogy vajon különösen egy lánynak meg kell-e tanulnia a szexualitást is ahhoz, hogy ne legyen feszült és egyébként ellenséges a testével szemben. A történet kvintesszenciája pedig az, hogy egy egészséges lánynak soha nincs szüksége ilyen tanulásra - ha megvan a megfelelő helyzet, akkor úgymond "mindent tud" a természettől fogva!

Az a fontos, hogy a lány számára minden "rendben" legyen, hogy a kontextus megfelelő legyen - és ez teljesen más egy esküvő után, mint amikor egy lány előtte "próbál" "benne lenni". És ide illeszkednek a meztelenséggel járó "gyakorlatok" is, amelyekkel így még egy további előkészület történik: Ha egy lány ennyire jól érzi magát a partnerével a folyamat során - akkor mi baj lehet a hivatalos házasságkötés után?

Igen, továbbá: Ki a feszültebb? Nem inkább a lányok és nők azok, akik úgy gondolják, hogy először mindenféle szexuális élményt kell átélniük - akárkivel?

És a meztelenséggel való előzetes szórakozás gondolata is az általam támogatott koncepció mellett szól. Mert ha itt nyitott vagy, és nincsenek problémáid, akkor később bőrrrel és hajjal veted bele magad a most már tényleg pozitív szerelmi kalandba - igen, ha minden rendben van! És ez bizonyára sokkal jobban látható a nyitottság állapotában!

De folytassuk a lány látomásával, aki megérkezett a 3. évezredbe:

És ha már tudom, hogy az orgazmus egy férfival megvan, akkor a félelem az

esetleges fájdalomtól a deflorálás során is teljesen felesleges, mert pontosan ez a fájdalom ugyanis a nászéjszakán válik a végső izgalommá. Persze, ez az éjszaka lehet néhány vagy több éjszakával később is, de mindenképpen az esküvő után. Másrészt a behatolás tesztelése az esküvő előtt tiszta hülyeség, mert úgyis minden fasz minden punciba belefér, így a nők nem látnak benne semmi különöset. Igen, ahhoz, hogy egy nő részt vegyen ebben a "behatolási próbában", tényleg nem kell intelligencia, mert még a legbutább szőke is képes rá. Hiszen egy nő minden ésszerű ellenérték nélkül dobja el a szüzesség jó lapjait. Édesanyám adta a forró tippet a megfelelő férfi kereséséhez: "Lábakat össze és Istent a szemed elé! Szóval én is nyitott vagyok az ilyen bőrkontaktusos élményekre - egészen a kölcsönös teljes testmasszázsig 21, mert mindez nem utolsósorban magamnak is szórakoztató és még egészséges is, és mert ez eléggé hozzátartozik az ismerkedéshez és az igazi életbölcesség jele is! És valami a masszázshoz: viszonyítási pontként itt a kutya kúszása is érvényes lehet: Egy kutyához nem nyúlunk mindenhol!

Az is előfordul, hogy egy olyan férfival töltöm együtt az éjszakát, aki inkább nem jöhet szóba a házasságban - és szintén meztelenül, de akkor a tipikus bőrkontaktus élményei nélkül. A szexről való lemondás persze nem csak nekem, hanem a férfinak is elég nagy stresszt jelent. De ez úgy van, hogy a szervezet nagy stresszben stresszellenes hormont termel, tehát adrenalin, noradrenalin és dopamint, és ez mind kémiai szerkezetében, mind hatásában olyan, mint egy drog. Az emberi test, ha jól csináljuk, a saját drogszállítója. Tehát az ember csak egy tudatosan keresett stressz, itt a lemondás hajtóereje által kábíthatja el magát - és pedig teljesen ingyen és teljesen természetesen!

És azok a férfiak, akiknek minden rendben van, meg fognak érteni engem az óvatosságomban is, és nagyszerűnek tartják, ahogyan megpróbálok egy ésszerű középutat járni. És akik itt nem értenek meg engem, azok hagyjanak békén.

És különben is: nem véletlenül párosította a természet a nemi közösülés örömét és a termékenység lehetőségét. Ez azt jelenti, hogy a nemi közösülés egy olyan családba tartozik, ahol gyermekeket lehet fogantatni. Ma általában a természet szerinti élet mellett vagyunk - de itt azt hisszük, hogy a természetet tablettákkal és óvszerekkel kell túlárzni - én inkább a természethez ragaszkodom!

Így tudok élni a lemondás a készítés nagy, különösen ez megnyitja sok új lehetőséget az önmegvalósítás nélkül rossz utóíz **160!** Miféle frusztrált öregek ezek, akik a szexuális vágyakról való lemondást mindig a kínzással és az elnyomással azonosítják, és akik nem engednek meg nekünk, fiataloknak semmilyen paradicsomi örömet?

A szerző megjegyzése: Aki mindezt irreálisnak és lehetetlennek tartja, tegye fel magának a kérdést, hogy vajon csak azért, mert soha nem tapasztalta meg saját maga, és megint csak azért, mert egyszerűen nem tudta jobban?

Epilógus

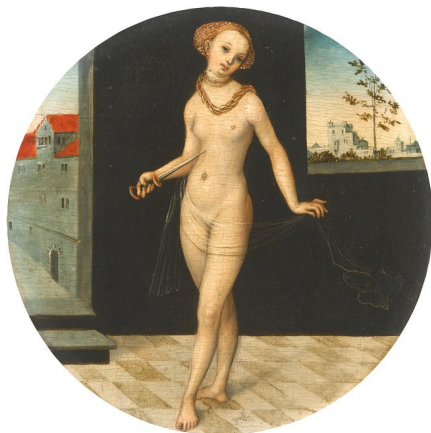
Minden igyekezetem ellenére, hogy érthetően fejezzem ki magam, még mindig az a benyomásom, hogy egyes olvasók nem tudják, mit akarok. Ezért ez az epilógus!

Talán ide illik egy eset az iskolai tevékenységem végéről, ami véleményem szerint sokat elmond a mai fiatalokról:

Ezért az aacheni püspök megfosztott a tanítási engedélyemtől, mert nem képviseltem az egyház tanítását, és mert a diákokat meg kellett védeni tőlem (!!!). És az igazgatóm innentől kezdve nem engedett be egyetlen osztályba sem - kaptam egy másik munkát, amíg a nyugdíjam még nem volt meg. És valahogy úgy alakult, hogy az egyik osztályban a diákok azt pletykálták, hogy valami MeToo dolog folyik (ma már ezt mondanák). Hogy dogmatikus okok voltak, az meghaladta a képzeletüket, mert én mindig igyekeztem az egyház erkölcsét a gyakorlatba átültetni az életükben. - Szóval odamentem a főnökhöz, aki éppen arra járt: "Látod, ezt most elmondják....!". És ő: "Milyen osztályban - hol?" És azonnal elment velem az érintett osztályba - a rendes tanítás egyelőre elmaradt számukra... Felvilágosította az osztályt a tanítói engedély visszavonásának hátteréről, arról, hogy problémák vannak az egyház dogmaival stb. Ekkor egy diák kissé lomhán felállt, és: "De mi van, ha azt akarjuk, hogy?". (Megdöbbsentem, még sosem láttam ilyen fiatalokat...) A főnök pedig azt válaszolta: "Nem, ez nem menne, a katolikus egyházzal volt egy megállapodás, és nem csak a stb.". Aztán megint a diák: "Rendben. De ha körülnézek, négy csoport van ebben az osztályban: a katolikusok, a protestánsok, a baptisták és a muszlimok. Rendben, a katolikusok elhagyhatják a termet, de a többieknek folytathatja a leckét...". Én még jobban megdöbbsentem - és azt hiszem, a főnök is nagyon meglepődött, hogy finoman fogalmazzak, mert valószínűleg még nem hallott ilyesmit rólam és a tanításomról. Valószínűleg azt gondolta abból, amit eddig rólam hallott, hogy nagyon világtalan vagyok, legalábbis ami a mai fiatalokat illeti, de most ez... (És ha elképzelem, hogy ott voltak zsidó tanulók is, akiknek ez a tanuló is beszélt volna, akkor világos lett volna számomra, hogyan lehet összehozni még azokat a vallásokat is, amelyek nem akarnak egymással semmit sem kezdeni! Egyébként: Mielőtt az aacheni egyházmegyében tevékenykedtem volna, a kölni érsekségben is tevékenykedtem - és erre az érsekségre még mindig van tanítói engedélyem, és még mindig érvényes ;-).

Nos, akkor ez így maradt - de ez az eset adott nekem egy csomó bátorságot

ge jöttem. Mert úgy gondolom, hogy az általam választott irány a helyes. Addig is ki merem tehát nyomtatni a labdázó házaspár fotóit (lásd 38. oldal) és a Lukrécia képét (lásd ezen az oldalon) - és kifejezetten ajánlom az "ilyen gyakorlatot".

És itt szeretnék még egy képet mutatni Lucas Cranach idősebbtől - a 13. oldalon található kép mellett. Azért bukkantam erre a képre, mert a híres düsseldorfi Cranach-kiállításon jártam, hogy megnézzem, mit festett még ez a festő, aki egyébként Luther Márton barátja volt, és mit gondolt róla. Lucas Cranach humanista volt, és mint ilyen, ideális elképzelései voltak az emberről. Ezekhez az eszményi elképzelésekhez most már az is hozzátartozik, hogy az erkölcs és a meztelenség összetartozik, igen, hogy talán a valódi erkölcs csak

akkor lehetséges, ha a meztelenséggel is összekapcsolódik (persze mindig csak ott, ahová illik). Ennek a kombinációnak nagyon szép példája a római polgárnő, Lucretia ábrázolása, bár az ő sorsa szomorú volt.

Megerőszakolták, és annyira szenvedett ettől a szörnyű élménytől, amiben ő maga ártatlan volt, de amivel nem akart tovább élni - hogy megölte magát. A rómaiak ezért őt tartották az erkölcs megtestesítőjének. És ebben az értelemben festette meg őt Lucas Cranach az idősebb.

Tudom, hogy ismétlem magam, legalábbis részben: A Biblia szerint a meztelenségtől való félelem egy átok következménye, a modern pszichológia nyelvén pedig kollektív traumára utaló jelnek nevezhetjük. Mindkettő oka az, hogy mi emberek nem a nekünk megfelelő szexualitást éljük, és ez, nos, a szigorúan monogám szexualitás. Ezért vagyok elkötelezett mellette.

És persze több tapasztalat is volt - gondolok itt néhány beszélgetésre a fiatalokkal ajtó és ajtó között... Például amikor egy diák elmondta, mennyire megbánta, hogy elkezdett szexelni, mert ő kifejezetten ezt akarta.

Javasoltam ezt a két kéz ujjainak összekapcsolását, ahogyan azt a 25. oldalon fentebb a világhíró német érettségizővel folytatott beszélgetésben leírtam, és megkérdeztem, hogy nem lett volna-e ugyanolyan jó. "Hát persze - hangzott a nő vágyakozó válasza -, de ezt senki sem mondja így..."

Ezért továbbra is úgy gondolom, hogy valakinek ki kell mondania, mert ha mindig mindent megtiltanak, vagy akár csak rosszul csinálják, akkor az

egyetlen dolog, amit el lehet érni, az az, hogy végül mindig mindent meg fognak tenni. (Hogy ez az érvelés a megfelelő pillanatban mekkora szenzáció, arra csak az érettségizővel folytatott beszélgetés után egy idővel jöttem rá). Alapvetően a fiatalok először csak "látni és megmutatni" akarnak, ami valójában teljesen ártalmatlan, és teljesen érthető és teljesen jogos. És most már több mint 17 év telt el azóta, hogy elhagytam az iskolát, és nem álltam le annál, amit akkor mondtam. Azt mondanám, hogy a legjobb információk és gondolatok csak az aktív szolgálatból való kilépésem után jutottak eszembe - például a spanyolországi Santiago zarándokúton a fiatalokkal folytatott beszélgetések során. Igen, hol máshol lehet ilyen szabadon beszélgetni, különösen a lányokkal - hacsak nem s. fentebb?

Úgy gondolom tehát, hogy a mostani munkámmal sokkal jobban el tudnám érni a fiatalokat, és még valamit meg is tudnék változtatni bennük. Azt is gondolom, hogy az egyháznak komoly nehézségei lennének, ha most visszavonná a tanítási engedélyemet, mert amit most találtam ki a "Jézus" témában, az tulajdonképpen a megoldás minden megoldatlan kérdésre, amit a teológiai tanulmányaimból ismerek. Azt hiszem, jó kártyáim lennének, legalábbis sokkal jobbak, mint akkoriban!

Mindenesetre itt valamit tenni kell, különösen azért, mert a mai iskolai osztályok fiataljai mindenféle kultúrából és vallásból érkeznek. Ha a hitoktatás nem felelős itt, vagy legalábbis kellene, hogy legyen!

Bár már sok éve nem vagyok a szolgálatban, időről időre még mindig tartom a kapcsolatot a fiatalokkal, és beszélgetek velük a felvetett kérdésekről. Az a benyomásom, hogy teljesen igazam van abban, amit itt írtam. És így végül is lehet, hogy az én ajánlásaim, amelyeket régi vallástanárként a fiataloknak teszek, nemhogy nem helytelenek, hanem valójában nagyon is üdvözlendőek. Szóval:

- Beszéljétek meg egymással - mindenképpen vallás- vagy etikaórán!
- Mindenekelőtt beszéljétek meg, hogy tudtok-e és hol tudtok és akartok-e egymással ilyen nyíltan, azaz meztelenül is foglalkozni, ahogy itt le van írva.
- Persze a tornaóra utáni közös átöltözés és zuhanyzás nagyon jól illene. Lehetne úgy is állást foglalni, hogy egy olyan korban, amikor minden lehetséges és lehetetlen szexuális abnormalitás normálisnak számít, sőt, az ember szexuális önmegvalósításaként kell tisztelni, újra lehet törekedni a nagy szerelemre az egyetlen partnerrel. És ennek racionális előfeltétele az undor, a szégyen és a gátlás érzésének leküzdése. (És ha a fiúknak feláll a szőrük, mert elsőre minden olyan ismeretlen, a lányok bátorítsák őket: "Szép, hogy milyen normálisak vagytok, az a fontos, hogy mennyire tudtok uralkodni magatokon!")

- És ha ezt teszed, és egy sporttanár vagy egy igazgató meg akarja tiltani, akkor hadd tegyék, nem kell ragaszkodnod hozzá, mert ez a tiltás egy magasabb erkölcs ellen való. Hadd hívják a rendőrséget. Majd mutassa be nekik ezt a brosúrárt. Lássuk, mi történik. Nem lesz sok, mert itt nálad vannak a jobb lapok. - Sok szerencsét!

Ha most, amiről beszélek, elsőre talán kissé furcsán hangzik egyesek számára ("Mi köze van ennek az egésznek a valláshoz?"), az eredeti zsidó vallásról és a történelmi zsidó Jézusról való elmélkedésnek köszönhetően utalhatok a zsidó vallás alap gondolatára. És benne van végül is a paradicsomi elbeszélés, amely egyrészt a kultikus prostitúció, vagyis a saját házastárson kívüli partnerrel való szex ellen szól. Itt utalhatok Jan Heller evangélikus cseh teológus kiváló tanulmányára az "Éva" névről: Ez a név ugyanis a Hebe vagy Hepatu istennők nevéből származik (a gyökszó ugyanaz, a p és a b hangok is illenek, mert ha az ajkunkkal dörzsöljük őket, f és v, illetve w jön ki - ezt a spanyolból is tudjuk, Barcelonában a Warßelona-t beszélük), akiknek kultuszához az ilyen prostitúció tartozott. A paradicsomi elbeszélés szerzőinek ügyessége pedig abban rejlett, hogy egy ilyen istennőt emberi nővé, azaz "emberi Évává" degradáltak - és ami az istennő kultuszához tartozott, azt most valami rossznak látták. Másrészt a meztelenségről is szó van, amit én úgy látok, mint egy látomást arról, hogy a ruházat feleslegessé válik egy istenféltő világban - persze csak ott, ahová illik. Ehhez járul még az eredeti zsidó vallás egy nagyon különleges emberkép, nevezetesen az, hogy az ember nem egyszerűen egy férfi vagy női "függelékkal" rendelkező lény, hanem ízig-vérig szexuális lény, aki él és mindenekelőtt élni akarja vagy a sajátos férfiasságát, vagy a sajátos nőiességét.

*A "termékenységi rítusok" ábrázolása a témája a Konarak/Indiában található naptemplomnak 31
Láthatjuk, hogy a Biblia Ádám és Éva elbeszélésében a kígyó a bibliai vallások előtti időkben nem az ördögöt jelenti, hanem egy termékenységi istenséget, akit úgy imádnak, hogy egy kultikus szűzzel szexelnek.*

Ezért a korai zsidó vallás utópiájához igazodtam az emberi létről: "A nők joga az orgazmushoz, valódi monogámiával és a meztelenséggel kapcsolatos problémák nélkül" - és ezt tettem egy, véleményem szerint

megvalósítható, pedagógiai koncepció alapjává. A probléma mindig az utópia megvalósítása az élet valóságában, beleértve a sajátunkat is.

1. FÜGGELÉK: VALLÁS ÉS FASIZMUS - ÉS KILÁTÁSOK

De egy bizonyos ponton a zsidó vallás eredeti nagy eszméje elmaradt, talán azért, mert felmerültek bizonyos problémák, talán mint a mi jelenlegi koronajárványunk, amelyek szükségessé tettek bizonyos intézkedéseket, amelyek aztán önálló életre keltek? És így jöttek létre azok a hagyományok, amelyek miatt az eredeti aggodalmak feledésbe merültek, még a "problémák" megszűnése után is? És a hagyományok nagyon gyakran (vagy talán mindig?) árulást is jelentenek?

Ruth Westheimer zsidó-német-amerikai szexuálterapeuta (és Jonathan Mark) "Mennyei szex" című könyvére bukkantam (1995 New York University Press/ Bertelsmann 1996). És nagyon gyorsan, olvasás közben rájöttem, hogy itt olyan betekintést kapok a zsidó vallás hagyományába, itt az interperszonális élet gyakorlatába, amit másképp aligha kaptam volna meg. És eközben valami elég problémás dologra bukkantam ...

Ruth Westheimer írja a zsidó esküvőről: "Ezért visel a menyasszony fehérét... Bármilyen kicsapongó is volt a menyasszony a házasság előtt, az esküvő megtisztítja őt, fehérét visel, mint a tisztaság színét, olyan friss, mint a frissen hullott hó. Egy esküvő helyrehozhat mindent, ami elromlottnak tűnt, például egy rossz hírű múltat, begyógyíthatja a régi sebeket..... " (125f. o.) Ez persze - legalábbis első pillantásra - nagyszerű hozzáállás azokkal szemben, akik (bármilyen okból) nem mindig tartották be a magas szexuális erkölcs parancsait, és végül mégis "megtérnek" a "helyes útra".

Közelebről megvizsgálva azonban úgy gondolom, hogy ez a nagyszerű hozzáállás a zsidó teológusokat is lustává és empatikussá teszi a fiatalok traumatikus élményeivel és vallásuk eredeti gondjával szemben. Őket már nem is érdekli az eredeti alapgondolat, az igazi monogámia erkölcsisége, úgyis mindent megbocsátanak, úgyis mindegy..... Így a 48. oldalon olvasható részlet is Ruth Westheimer gyakorlati tapasztalataiból: "Amikor egy ortodox lány beül a rendelőmbe, és elmondja, hogy valami rossz történt vele, zsidó hagyományom mélyéről azt mondom neki: `Az, ami történt, szörnyű, egyszerűen szörnyű, egyáltalán nem szabadna megtörténnie olyasvalakivel, mint te vagy. Milyen szomorú, hogy át kellett menned ezen a rossz élményen. De tovább kell élned. Szeretnénk elérni, hogy amikor felbukkan az emlék vagy a gondolat, jó gondolatokkal váltsuk meg. Emlékezzünk Mirjámra, aki a Vörös-tengeren való átkelés után kiment a tamburájával és táncolt, amikor minden reménytelennek tűnt. Gondoljatok a szombati gyertyákra ..."

Természetesen igaz, hogy valakinek tovább kell élnie, bármi történjék is. De itt egy hozzáállás kényszeríti rám magát: "Te semmi vagy, a nagy ötlet a minden". És itt épp én, mint német, leszek figyelmes, mert bennem nagyon gyorsan előjönnek asszociációk a közelmúlt kimondhatatlan történelmünkből - és egyszerre két ideológiából: "Te semmi vagy, a nemzeted, a nemzeti közösséged vagy akár a munkásosztály vagy a párt a minden...". Nos, a zsidóknál nem a párt, hanem a zsidó közösség, a vallás, vagy akár Isten. De mindenesetre nem az egyén. Ezért ez a Ruth Westheimer által képviselt hozzáállás, amely a zsidó hozzáállásnak tűnik, nem fasisztoid?

Ezen a ponton a neves jezsuitát és filozófust, Rupert Lay-t idézem ("Die Macht der Moral", Econ, 1991, 44. o.): "Nem kevesen tévesen feltételezik, hogy a nyílt politikai faszizmus megszűnésével feladták annak interakciós mintáit, értékeit. A faszizmus tehát történelmi epizód volt. Sem a politikai, sem a gazdasági, sem a szakszervezeti, sem a családi intézményekben nem ismerhető fel a faszizmus. Ez tévedés. A faszizmus még mindig létezik mindannyiunk között és mindannyiunkban. Fasisztoid módon diszponált minden ember, aki zárt életvilágban él, mert úgy véli, hogy ő az igazság és az örökké érvényes erkölcsi kategóriák birtokában van, amelyek másokat is köteleznek. Fasiszta beállítottságú minden intézmény, mivel endogén céljai kizárólag az önfenntartásra és a teljesítmény feletti terjeszkedésre irányulnak, így önmagát teszi a legmagasabb védendő (politikai, kulturális, egyházi <jegyzet: vallási/egyházi>, gazdasági) javak közé. Miközben a faszizmus megtanult ezernyi álarc mögé bújni, minden Nyílt Erkölcs fontos feladata, hogy leleplezze azt." Tehát itt vagyok, hogy megpróbálom leleplezni a zsidó vallás faszizmusát.... És igaz, van egy közömbösség, bármilyen traumatikus dolgot is él át egy lány.....

Ha azonban más vallásokat nézek, beleértve a miénket is, akkor sem jobb ez náluk, sokkal inkább észrevehető egy, a miénktől eltérő vallásnál. Hasonló módon "törlik le" a "bűnöket" a katolikus gyónásban, és nagy szertartásokkal és néha mámorító nagyszerű építészeti, festészeti, zenei műalkotásokkal is elfedik őket - igazából semmi bajom nincs velük, de az életöröm kifejeződésének kell lenniük, nem pedig az elfojtásnak: Tehát a terapeuta vagy a gyóntató az "élet buktatóiról" tanul (és szerintem itt is ugyanarról van szó, hogy frau itt hibázott a szerelmi partnerben), de sem a zsidóknál, sem a katolikusoknál nem jut senki arra a gondolatra, hogy itt pedagógiai probléma van, vagyis hogy a fiatalok nincsenek kellőképpen felkészítve az "élet buktatóira", és ezért nem igazán tudják azokat elkerülni és főleg megbirkózni velük. És ahelyett, hogy az egyház vagy a zsinagóga végre elkezdene egy ésszerű szexuális erkölcsöt kialakítani a fiatalok számára, hogy ilyen "balesetek" ne történjenek, rábízják ezt egy kereskedelmi vállalkozásra (itt Németországban a "BRAVO", egy ifjúsági magazin vagy egy honlap), és közben a hittől távol álló szociológusokra és pedagógusokra is, akik természetesen ennek megfelelően a vallási

attitűdjüket hozzák a fiatalokhoz. Ez aztán végül is oda vezet, hogy a fiatalok megkérdézik maguktól, mi értelme van egyáltalán a vallásnak, és legalábbis nagyrészt elszakadnak a vallási elvektől. Talán csak a külső formák és egy olyan hit maradt meg, amelyet inkább "néphitekkal díszített babonának" nevezhetnénk). A teológusok és rabbik pedig vállat vonnak, nem érzik magukat felelősnek, tétlenek ("csak nem tehetsz semmit"), és a halál utáni megváltást ígérik. Mit gondolsz erről, kedves olvasó?

A "fasisztoid" szemszögből is meg lehet nézni a fiú csecsemők rituális körülmetélését. Itt idézem - szintén a "Mennyei szex" című könyvből (27. oldal): "Breslauer Rabbi Nachman ... azt tanította, hogy a körülmetélés két különböző cselekedetből áll. Az elsőben eltávolítják az orlát, a pénisz "koronáját" borító húst. Ezután a krumot, a bőr alatti hárttyát lehúzzák, amíg a korona húsa fel nem bukkan. Rabbi Nachman elmagyarázza, hogy az orla a gonoszt jelképezi, amelyet teljesen el kell távolítani. A krumot az orla és a hús közötti kapocsnak tekintik, és arra utal, hogy a jó néha keveredik a rosszal. A krum leválása azt jelképezi, hogy a jót el kell választani a rossztól. A szexuális ösztön és aktus képes a legmagasabb méltóságra - az élet megteremtésére. Mégis ugyanaz a pénisz és ugyanaz a cselekedet a fájdalom láncreakcióját indíthatja el, és halálhoz vezethet. Ez a dialektika áll a zsidók szexhez való hozzáállásának története mögött."

Az én véleményem erről: Természetesen mindent lehet pozitívan igazolni, sőt, végül még dicsőíteni is. De a lényeg - legalábbis számunkra, európaiak számára - az, hogy a körülmetélés továbbra is barbár és ma már nagyrészt teljesen szükségtelen cselekedet, ráadásul ártatlan kisfiúkon. Tehát mondhatjuk: A fiúknál a körülmetélés általi kényszertoborzás, a lányoknál pedig az ostobaság, tudatlanság és koncepciótlanság, hogy végül ők is ilyen "szerelmi vétséget" akarnak, és így csúsznak bele egy "embertelen" ideológiába, itt a zsidó valláséba. **A zsidó vallás, ahogyan ma megmutatkozik, és feltehetően nem csak ma, tehát fasiszta ideológia?** (De ennek tényleg nem kell így lennie!).

És ebből a szempontból ismét a rabszolgák és a rabszolganők felszabadítására a zsidó történelemben: Egyáltalán volt-e valaha is ilyen szándék, hogy a lányok többé nem szexrabszolgák, vagy csak prostituáltak a házasság előtt? Változott ez valaha is? És a felszabadított rabszolgák valóban felszabadult és szuverén emberekké váltak? Vajon az emancipáció és a szuverenitás, legalábbis az emberi személyiség mélységeiből való valódi emancipáció valaha is a zsidóknak szólt? Talán ez volt valamikor, a lelegején, néhány tehetséges ember "zsidó ősvallásának" alap gondolata és célja, de ez már nagyon régen volt. Mindenesetre én inkább olyan igazán emancipált és szuverén lányokat képzelek el, mint a 38. oldalon szereplő lány!

És azt hiszem, hogy ez az, ahová vissza lehet térni, különösen ma! Végül is,

ez talán még az igazi Jézusnak is gondja volt? **Tehát Jézus nemcsak a szexualitással való visszaélés ellen, hanem a fasizmus ellen is**, "fasizmus" itt azonban nem mint politikai rendszer, hanem mint időtlen embergyűlölő hatalmi filozófia? Jézus tehát - mai mércénk szerint - inkább forradalmi erkölcscsászár és filozófus volt, és vallási dobozba sorolása ügyes elterelés volt az ügyétől, és így annak tökéletes hatástalanítása?

Ha az eredethez való visszatérés itt nem lenne zsidók és keresztények közös feladata! És a fiúk körülmetélését, a hagyományok különösen problematikus "gyermekét", egyúttal le is lehetne győzni! A zsidóknál valóban kiátkozással büntetendő, ahogy Westheimer/Marknál olvastam, de végül is nem isteni parancsolatnak kell tekinteni, hanem egy elavult kőkorszaki szokásnak, amely nem tartozik a zsidó vallás "alapleltárába". És az ilyen szokás megváltoztatásáért most egyszer sem büntetik azt, aki! (És még egy dolog a "hagyományról": Westheimer/Mark könyvének amerikai kiadása a "Mennyei szex: Szex és a zsidó hagyomány" címet viseli. Tehát a hagyományra való hivatkozás nem csak véletlenszerű - véletlenszerű, ez a zsidó vallás általános gyakorlata -, és nem az eredeti célja ennek a vallásnak....).

Valami kísérletről: amerikai kutatók egyszer kísérletet végeztek arra, hogyan lehet ellenséges csoportokat ("ellenséges" nem éppen zsidók és keresztények, de lehetne jobb is) összehozni: E célból két ilyen ellenséges fiúcsoportból sátrótáborban szerveztek, természetesen megfelelő távolságban - mindkét táborban megfelelő "hiányosságokkal", például egy-egy nem működő vízvezetékkel. De a "tökéletlenségeket" meg lehetett oldani, de csak akkor, ha az ellenséges fiúcsoportok együttműködtek. És lám, ez működött, és a csoportok más módon is közelebb kerültek egymáshoz!

Nem "van itt valahogyan olyan problémánk" is, amit a zsidók és a keresztények külön-külön is meg tudnának oldani, de sokkal jobban mindketten együtt? Ezért ebben a "Jézus bűnügyi esete" című művemben erre terveztem egy koncepciót - a fiatalok számára - és a fiataloké a jövő! Itt ugyanaz a gond, közös feladat: a zsidók részéről a szexualitás megélésének szépsége, a reformáció részéről pedig Jézuson keresztül a visszaélések leküzdése. Az együttműködés lenne tehát az ideális (és természetesen minden református keresztény felekezettel is) - a kereskedelmi cégek manipulációja stb. ellen! "Kereszténynek lenni" biztosan nem lehetséges mindenki számára, de "Jézus követője" mindenki lehet! Ez egyben felszabadulás is lenne minden olyan ideológiától, amely akár csak távolról is a "fasiszta" jelzővel rokonítható. Tehát a jézusi látomás a zsidó kontextusban? Talán nincs más út, legalábbis hosszú távon nem? És végül is ez nem egy klasszikus vallás lenne az Istenbe vetett hittel és Isten kultuszával, hanem egy bölcsességből és életörömből álló életszemlélet!

De hogyan is lehetne ez másképp? És azt hiszem, itt a zsidó vallás nagyon

jól érint engem, különösen, mivel a kereszténységet "zsidó szektának" tekintem, így a zsidó vallás és a keresztény vallás ugyanazzal az aggodalommal van, vagy legalábbis kellene, hogy legyen.

Egy kapcsolódó megjegyzés: rákerestem a Bar Mitzvah (azaz a rítus, amellyel a zsidó fiúk a zsidó vallás teljes jogú tagjaivá válnak) jelentésére, mivel feltételezem, hogy amit itt az interneten találok, azt zsidók írják, és így pontosan tükrözi a zsidó tanítást is. Olvasva azonban, amit találtam, nagyon is emlékeztetett a konfirmáció, a bár micvó keresztény megfelelője, a konfirmáció jelentéséről szóló szakdolgozatomra. Dolgozatomban nagyon kritikusan álltam ahhoz a tézishoz, amelyet néha találtam a szakirodalomban, miszerint a konfirmáció a katolikus (vagy akár a protestáns) hithez való hűségről szól. Az Ézsaiás 11:2 szellemi ajándékai ugyanis etikus viselkedésre utalnak, amelynek célja a par excellence sikeres emberiség (talán Ézsaiás még a fent említett zsidó utópiára is gondolt?). Tehát én a mindenkori hithez való hűségben (amit egyébként ma már nem hangsúlyoznak) egy kezdetben jó gondolat közös bomlását láttam, hogy végül tehát már nem az eredeti értelemről van szó, hanem csak egy rendszer megőrzéséről. Mindenesetre az értékelő professzor az értékelésében megdicsérte ezt a megfigyelésemet.

És ha most megnézem a google-on a bár micvó jelentését, akkor az a benyomásom, hogy a keresztény rítusunkkal szembeni kritikám itt is ugyanúgy helyénvaló. Mert elsősorban arról van szó, hogy zsidónak lenni - ahogy Westheimer és Mark is írja, hogy ez a legfontosabb, és nem az egyes ember. Pedig valójában egyértelmű: Isten nem zsidó, nem katolikus, nem protestáns, nem muszlim és nem is bármi más. **És az a vallás, amelyiknek sikerül a fiatalokat egy sikeres emberiséghez vezetnie - az fog győzni! 124 És ebben az értelemben látom az eredeti judaizmust, 152 amellyel Jézus is foglalkozott - és amely felé nekünk is haladnunk kell.** És szilárd meggyőződésem, hogy ha ez sikerül, sőt, ha már ezen az úton járunk, akkor a "Jézus-követők" (szeretném elkerülni a "keresztények" szót) és a zsidók egészen másképp fogják érteni egymást, és így az antiszemitizmus is eltűnik, mint egy gonosz kísértet. S. hozzá "Jézus ... a zsidó kutatás tükrében" 133.

De ehhez most már egyszer egy igazi szexuális erkölcs is hozzátartozik - és bár ez olyan vonzó lehetett a fiatalok számára, hogy ők is ezt akarták - itt van a nyúl a borsban. Mert ezt senki sem akarja az adott intézményekben, mert a sikertelen valódi szexuális erkölcs nemcsak az öregek uralmának pompás eszköze egy társadalomban a fiatalok felett, hanem egy nagyon jövedelmező üzleti modell is. **És persze nem akarod megbántani azokat, akik másképp élnek vagy éltek, azzal, hogy egy jobb modell felé tereled őket, amikor már túl késő. Tényleg rossz dilemmában vagyok. De egy ponton mégiscsak a "jobb modellel" kell kezdeni!**

Mindenesetre itt látom az alapvető problémát a zsidó vallással és a keresztény vallással, ami aztán a valódi Jézussal is összefügg. És ha Jézust akarjuk követni, akkor ez csak akkor működik, ha abból indulunk ki, hogy a mi alapunk is zsidó.

Csak azt gondolom, kár, hogy nem tudtam korábban mindazt, amit a füzetben írtam - sok mindent már akkor is sejtettem, és azt is gondoltam, hogy jó érveim vannak, de sajnos a legjobb érveket még nem ismertem, azok később jöttek. Tudom, hogy ismétlem magam, mindenesetre a mostani koncepcióval ma is szívesen lennék tanár!

2. FÜGGELÉK: MIÉRT PONT EZ AZ "ALTERNATÍV HITFELFOGÁS" A MEGFELELŐ A GYERMEKEK TANÍTÁSÁHOZ:

Úgy gondolom, hogy ebben a füzetben elég jól és hihetően bemutattam, hogyan is volt ez valószínűleg az igazi Jézussal 2000 évvel ezelőtt. És ha különösen a tanárok vagy a katekéták nem akarnak tudni ezekről a kutatásokról és a lehetséges megoldásokról, akkor persze felmerül a kérdés, hogy mit mondanak még a fiataloknak, ha a vallásról van szó?

Továbbra is a hagyományos jámbor meséket, sőt tündérmeséket vagy néhány apróságot mesélnek a "mindenkinek jót, senkinek rosszat" mottó szerint - és a kényes dolgokat teljesen kihagyják? Vajon a matematikában, a fizikában és a biológiában is ugyanígy járnánk el, először mesélnénk a gyerekeknek meséket stb. és aztán vagy soha nem mondanánk el a helyes dolgokat, vagy legfeljebb később, amikor a gyerekek már nagyobbak? Aligha - de a vallásban így csinálják - pedig éppen itt kellene a "helyes dologról", azaz az igazságról szólnia?

Arra kérem Önöket, kedves olvasók, hogy értsenek meg engem, aki középiskolai tanár voltam. Emlékszem az egyik tanuló megjegyzésére, amikor megpróbáltam a keresztény hitünket a tanulók számára érthető, szilárd alapokra helyezni: "Korábban nem hittük el, amit az iskolában mondtak nekünk, de aztán olyan kifinomult indokokat kaptunk, hogy higgyük el - és most jössz és azt mondd, hogy eredetileg igazunk volt a kételyeinkkel, nem, most már ragaszkodom hozzá....". Szerintem ez a "néha így, aztán megint úgy" nem kell, hogy így legyen, főleg a fiatalok számára teljesen "intelligencia-hiányos".

Miért nem helyes és ésszerű? Ez ma már lehetséges, mert a gyerekek már megkapják a megfelelő információkat a szexuális nevelés során, így tudják, miről van szó. Ma már nem kell gyermekmeséket mesélnünk és a bokor körül legyintgetnünk; ma végre nyíltan beszélhetünk!

Három élményemről szeretnék beszámolni:

1. A frankfurti jezsuita egyetemen folytatott teológiai tanulmányaim során részt vettem egy elkötelezett Caritas-munkatárs "Tanulmány és életrevalóság" kezdeményezésében, hogy közelebbi kapcsolatba kerüljek a "normális emberek" valóságával. Többek között ez a munkatárs szervezett egy üdülőtábort egy ifjúsági szállóban a Bajor-erdőben, amelyben én is részt vettem. Én voltam a 12 éves fiúk csoportvezetője. És ahogy az megtörtént, két fiú, testvérek, teljesen levetköztek egy túra során a csoportom által épített víztározónál egy patakban - és amikor észrevették, hogy nyilván nem bánom, ők is le akartak fényképezkedni. Persze utána komoly aggályaim voltak, és mindent elmondtam a vezetőnek, és átadtam neki a filmet is, de ő csak nevetett, és a karácsony előtti "újraolvasó" rendezvényen is megmutatta a képeimet - nyilván mindenki szórakoztatására. Tehát minden világos volt, vagy nem, mert akkoriban más fiúk is megkérdezték tőlem, hogy a meztelenkedés egyáltalán lehetséges-e, és nem bűn-e, mert a Bibliában a bűnbeesés története szerint nem szabad. Csak könnyelműen és lazán mondtam valamit, ami miatt később bosszankodtam. Végül is a fiúk olyasmit akartak tudni, amit nem tudtak kezelni, és sokkal komolyabban kellett volna válaszolnom. Így a következő évben, egy hasonló elvonuláson, ezúttal Salzburgban, valami hasonlót akartam létrehozni - és ezúttal értelmesen beszélni erről az egész csoportommal. De történetesen nem sokkal a "fiaimnak" tett bejelentés után körülvett a 8 éves kislányok csoportja, akik mind izgatottak voltak: "P. úr, meggyünk magával, meztelenül fürdeni!". És ott voltam pánikban, nem, ez egyáltalán nem lehetséges, ezzel forró vízbe kerülnék, ha ezt valamelyik szülő félreértene, és ügyvédhez rohanna stb. és mindent lemondtam. Közben tudom, hogy teljesen rosszul viselkedtem, mert a lányok akarták, és ez volt a nyaralásuk - és semmi rosszat nem akartak. És amit nem tudtam volna megbeszélni velük, és a fiúkkal sem, és hogy hogyan tudtam volna elmagyarázni nekik egy olyan szexuális erkölcsöt, ami nem ellenséges a testtel szemben, mindannyian teljesen nyitottak lettek volna! Tehát valamit tennem kellett volna. Szükségem lett volna azonban egy megfelelő szentírásra, amelyben minden pedagógiailag és teológiailag jól meg lett volna magyarázva a kritikus szülők és a gyerekek számára is. De nekem nem volt ilyenem, egyszerűen nem létezett (és még mindig nem létezik). Remélem, hogy amit itt írtam, az valami ilyesmi!
2. Nem sokkal a tanulmányaim után egy lelkipásztor barátom egyszer megkért, hogy tartsam az elsőáldozási órákat a gyülekezetében. Beleegyeztem, és kezdettől fogva megvolt az elhatározásom, hogy nem akarok hazudni a gyerekeknek. Ismertem azt a tézist, hogy a gyerekekkel mindig kell valamit hozni a gyermeki életvilágukból, de

kételkedtem ennek a tézisnek a helyességében. Véleményem szerint az egyetlen fontos dolog az, hogy a megközelítésnek olyannak kell lennie, hogy a gyerekek megértsék, miről van szó, és hogy legyen valamiféle feszültség és cél, és a cél lehet a jövőben is. Néhány bevezető szó után az osztályban elmondtam, hogy az elsőáldozás lényege, hogy megerősödünk az ártatlanság megőrzése (a lányok fehér ruhája) és a bűnök elkerülése érdekében. Mit tekintenek tehát "bűnnek"? Aztán jöttek a szokásos történetek arról, hogy "ne veszekedjünk a testvérekkel", és így tovább. Megkérdeztem tőlük, hogy nem aránytalan-e, hogy Isten fia ilyen gyermeki dolgok miatt jött a földre és halt meg a kereszten. Nem, állapodtak meg, ez tényleg nem illene bele. Nos, akkor "felolvasok neked egy történetet a bűnökről, ahol egy lány életében eltört valami, és utána már nem tudott rendesen aludni". És volt egy történetem egy lányról, aki abortuszon esett át, kicsit melodramatikus és durva, de úgy gondoltam, jól meg van írva, hogy a gyerekek mindent megértsenek. Mindenekelőtt láthatták a 147-es kapcsolatokat - és beszélhettünk róla -, a gyerekek pedig fitté válhattak, hogy egyszer velük ne történjen ilyesmi. És íme, a történet kiválóan sikerült, persze akkoriban még el kellett magyaráznom, hogy a lány most mit "csinált" a barátjával, mert akkoriban még nem volt szokás, hogy a gyerekek tudják "ezt". És persze a szexualitással való visszaélés és a "használat" közötti különbségre is rájöttem a szerelem és a partnerség kontextusában - természetesen a házasságban. És olyan volt, mintha egy kukacos dobozt nyitottam volna ki! Amit a gyerekek nem akartak tudni, és maguk mondták el nekem! Az volt a benyomásom, hogy mindig is vártak egy felnőltre, akivel valóban "mindenről" beszélhetnek. És az óra végén jött a kérdés: "Csevegjünk újra a következő órán?". A gyerekek nyilvánvalóan egyáltalán nem érezték, hogy ez egy lecke volt, amit csináltam. Az egyik lány mesélt egy történetet is, amit az édesanyja adott neki olvasásra, és ami valahogy így hangzott. Úgy tűnik, a lány otthon mesélt valamit, és az anya megragadta az alkalmat, hogy ezt is kiegészítse. A szülőkről: Amikor két anyuka (egymástól függetlenül) elment a fiaikért, szerettem volna beszélgetni velük és elmagyarázni nekik a leckémet, de mindketten leintettek: "Hagyd csak, úgy jó, ahogy csinálod" - a fiúk nyilván mondtak valamit otthon, és az anyukák csak azt akarták látni, milyen ember az, aki "ilyen alternatív órát" tart...

3. és egy másik "történet": Én is "természetesen" beszélgetésbe keveredtem egy bérlővel a vallásánári szerepvállalásomról. És egy nap kételkedett abban, hogy a gyerekeket már érdekelné "egy ilyen dolog". Mivel a 10 éves lányom is ott volt, próbára tettem a dolgot, és

megszólítottam: "Amit a hittanórákon tanulsz, az gyakran eléggé meseszerű, a tanárok általában a legnagyobb erőfeszítéseket teszik, de az a baj, hogy sok minden, amit elmondanak, egyszerűen nem igaz. Most elmesélek nektek egy történetet arról, hogy mi történt akkoriban, és mit akart ez a Jézus megváltoztatni. És elmeséltem a gyönyörű Susanne történetét, hogy két férfi hogyan zsarolta meg: 'Vagy lefekszel velünk, vagy feljelentünk, hogy rajtakaptunk egy fiatalemberrel, és akkor halálra kövezünk'.". Azért választottam ezt a történetet, mert a János 8. fejezet bűnről szóló elbeszélésénél jobban megfelel azoknak a fiataloknak, akiknek (még) nem volt köztük a visszaélésekhez, és a megértéshez elég, ha a hallgatóság tudja, mi a szexuális kapcsolat. Ezt ma már feltételezhetem. Ráadásul egy izgalmas krimi is! (A János 8. fejezet szerinti bűnelbeszéléssel való párhuzamra pedig később térhetnék rá). A lány is figyelmesen hallgatta, az akkori törvényekről szóló magyarázataimat is, majd azt mondta: "Szerencsés vagyok, hogy nem abban az időben éltem". Fantasztikus azonban ez a megjegyzés, amit tényleg nem adtam a lány szájába. A lány nyilván teljesen magától építette fel a kapcsolatot egy ősi történettel, ha ez nem semmi! És mondtam a láthatóan büszke anyának, hogy milyen intelligensen válaszolt a lánya: "Látod, a kislány teljesen megértette a problémát, és nem csak a lányod ilyen intelligens, minden gyerek legalábbis nem hülye eleinte, itt tudnak logikusan gondolkodni, a lányod teljesen helyesen és normálisan gondolkodott és reagált - és valószínűleg sokkal jobban, mint a legtöbb felnőtt! Sajnos aztán nem volt további beszélgetés, mert a család elköltözött (néha-néha még mindig küldöm az SMS-eket az anyának).

De milyen értelmes dolgokat nem lehet építeni ezeknek az élményeknek a hátterére a valódi Jézus fogalmával kapcsolatban! A mai fiatalokat, és főleg a lányokat, tényleg nem kell a magas erkölcsökkel rossz irányba terelni!

Egyébként úgy gondolom, hogy különösen a mai gyerekekkel a gyerekosztályokban nagyon is lehetségesek az ilyen beszélgetések, ott még egymást is felhevítik a gyerekek. És mindenekelőtt a gyerekek még mindig elfogulatlanul közelítenek a témához, mert még egyiküknek sem voltak olyan "élményei", amelyek miatt vágyakoznak, mert rájönnek, hogy valamit rosszul csináltak, és ezért lemaradhatnak valamiről. Persze: a rosszul csinálással kapcsolatos dolog a tanárokat is érinti, akiknek tudatosulhat, hogy mit lehetett volna másképp csinálni fiatalon, ha akkoriban jobban tudták volna. Mindenekelőtt most nagyon elvágódhatnak, amikor látják, hogy a gyerekek milyen élénkek, ha valaki értelmesen beszél velük erről. De a tanároknak valamikor meg kellett volna barátkozniuk a saját múltjukkal ...

Azt gondolhatják, hogy ellenséges vagyok a testtel szemben, hogy

manapság a gyerekeket inkább a tablettákról és az óvszerekről tanítanak, hogy félelem nélkül élhessék át szexuális élményeiket. De én ezt másképp látom. Ki ellenséges itt a testtel szemben? Ezek a "tablettákkal és óvszerekkel kapcsolatos tapasztalatok", amelyek gyakran lelki sérüléseket is jelentenek, elsősorban azért fordulnak elő, mert a fiatalok gyermekkoruktól kezdve nem kapnak értelmes, testet megerősítő erkölcsi koncepciót. Hol van tehát a keresztény attitűd által formált pedagógia, hogy a fiatalok elfogadják a testüket, ami például abban nyilvánul meg, hogy büszkén tudják és akarják is mutogatni - és a lányok motiválják a fiúkat, hogy közben lovasok és védelmezők legyenek? Itt teljes érdektelenség tapasztalható, vagy legjobb esetben is görcsös kerülgetés a bokr körül. És ez az egyetlen oka annak, hogy egy nap ilyen valóban testet megvető "használati utasításokat" kell adni a tablettákhoz és az óvszerekhez (amivel egy kereskedelmi cég indult), hogy a fiatalok ne fertőzzék meg magukat nemi betegségekkel, miközben egymást molesztálják, és a lányok ne essenek teherbe. Valahogy még mindig úgy van, mint Jézus idejében: a szexualitással kapcsolatos lelki sérülések ma sem érdekesek - azzal a különbséggel azonban, hogy ma már csak a fiatalok körében fordulhatnak elő. De valójában az ilyen tapasztalatok soha és soha nem jók, és hogy sérülések (vagy akár traumák) vannak, azt a (testrészeket elrejtő) szégyenérzet szükségességéről ismerjük fel. Egy olyan hozzáállás, mint amit ez a lány a 38. oldaltól kezdve tanúsít, mindig sokkal korszerűbb és humánusabb lenne! Ez lenne az igazi emancipáció és a női lét igazi öröme!

Itt még a sikerellenőrzésre is van esély! Ha a gyerekek megértették, hogy mi az igazi erkölcs és mi csak látszat erkölcs (lásd a 29. oldalt), akkor ők, és különösen a lányok nagyon szívesen kipróbálják majd a gyakorlatban. A tanároknak tehát fel kell készülniük erre, és előzetesen át kell gondolniuk, hogyan kezeljék a gyerekek ezen készletését, ami eléggé az egészségükre utal. Mint mondtam, most már lenne egy releváns forogatókönyved.

És még néhány megjegyzés:

- Természetesen én sem adnék "ilyen füzetet" a gyerekeknek, de szerintem a pedagógusok már tudni fogják, hogyan kell mindezt a gyerekek számára megvalósítani. És persze a pedagógusok számára (és főleg a háttérről) többet kell írnom, mint amit aztán az órán használnak.
- Ne aggódj, ha a gyerekek is "nyitottak" a meztelenkedésre, mert nem hülyék, és már tudják, hol és kivel lehetnek nyitottak, és hol jobb, ha nem. De most már nem lennének alapvetően ellenségesek a testtel szemben, és helyette nyitottak lennének az emberi természet ésszerű megértésére.

- Régebben nehezen tudtam teológiailag igazolni a megközelítésemet, egyszerűen nem vettem észre, hogy ez a közös hitfelfogás, amelyet kritizálok, páli ideológia, és hogy Pál egy csaló. Ma már tudok érvelni egy jézusi ideológia mellett. A probléma persze az, hogy 2000 évnyi keresztény tanítást dobok ki az ablakon. De úgy gondolom, hogy valamikor meg kell történnie - és miért ne most?
- Természetesen ennek a levélnek egy példányát átadom a lelkészemnek is, nem utolsósorban azért, mert el akarom neki mondani, hogyan jutottam el ahhoz a hozzáállásomhoz, hogy általános iskolás korú gyerekekkel beszélgetek. Végül is ez az elsőáldozási kor. És ezért ez a levél, amelyet egy általános iskola igazgatójaként Önnek írtam, nagyon is illik hozzá. Végül is a cél az, hogy az elsőáldozási órákon semmi olyat ne tanítsanak, ami eltérne az iskolában tanítottaktól. Az "egyházi elöljárómat" is tájékoztatni fogom.

És most valami az "egyházi előljárónak" írt levélből, ami beleillik ebbe az előszóba:

Igen, ha nem az egyház, akkor ki más lenne felelős egy ilyen feladatért, amikor a valódi erkölcstről van szó? Úgy gondolom például, hogy a "fiataloknak szóló keresztény tanítás" hangsúlyainak eltolódása igenis lehetséges, azaz például az elsőáldozási tanításban a Krisztus testének és vérének evésétől és ivásától a valódi monogámia etikája felé? Végül, de nem utolsósorban az úrvacsora teológiája időközben teológiailag is "nem vitathatatlan" (nem csak nekem vannak itt problémáim), így mi sem kézenfekvőbb, mint egy kicsit elmozdítani az előtérből. Másrészt tényleg helyénvaló lenne újra előtérbe helyezni a valódi monogámia kérdését, itt tényleg kellene valamit tenni - különösen, hogy mindez közvetlenül összefügg a visszaélések problémájával. A megerősítéssel itt kevesebb probléma kellene, hogy legyen a tanításból, de a valódi monogámia fogalma 120 itt sem létezik.

És a vallásunk egyáltalán nem felelős ezért? A visszaélés bármilyen formában bűn - és valóban nem elég, ha egyszerűen "bűnellenes" vagyunk, mint egy jogi szövegben, mindig szükségünk van arra is, hogy a jogi szöveg hogyan valósul meg az élet valóságában, hogy az emberek a törvények szerint is tudjanak élni. És így van ez itt is! De amit az egyházak eddig csináltak, az nem csak gyakran teljesen helytelen és alkalmatlan, hanem teljesen vonzó is, különösen a fiatalok számára.

Szeretném felhívni a figyelmüket arra is, hogy mindenképpen bűncselekménynek tekinthető, ha a magas erkölcsiségre hajlamos fiatalokat egy ál-morál rossz irányába küldik, hogy még ezt a magas erkölcsiséget sem tudják értelmesen megélni. Ha a média "belekeveredik" ebbe, akkor ez minden bizonnyal sokkal rosszabb lesz az egyházak számára, mint a Volkswagen számára a dízelbotrány volt. És ezt természetesen nem róhatjuk fel az igazi Jézusnak. De van valami, amit tehetünk - különösen ma! És nem csak a visszaélések megelőzéséről van szó; mindenképp egy sokkal intenzívebb és teljesebb élet lehetséges a szexualitás más ideológiájával!

Valószínűleg néhány hívő ellenezne egy ilyen változást, legalábbis eleinte, de szerintem még többen lennének mellette! Végül, de nem utolsósorban, valószínűleg minden szülő aggódik amiatt, hogy utódai bántalmazás áldozatává válnak, és azt hiszem, örülnének egy olyan intézménynek, amely a lehető legnagyobb mértékben mentesíti őket az aggodalmuktól, és ezért szívesen bízzák erre az intézményre utódaikat. És nem csak a katolikus szülők vennének részt benne - más szülők is aggódnak, és szerintem sokan közülük szintén részt vennének benne. Elképzeltem egyfajta keresztény ifjúságszentelést, amelyen minden szülő és gyermek részt vehetne - függetlenül az egyháztagságtól. Itt az egyháznak igazi feladata lenne!

Röviden hozzám: apai ágon kelet- és nyugat-poroszországi, anyai ágon sziléziai és csehországi gyökereim vannak, diplomás teológus vagyok, nyugdíjazásom előtt szakiskolai vallástanár voltam. Soha nem voltam házas, de van egy vietnámi vendéglányom, akit 1997-ben Saigonban ismertem meg véletlenül, amikor 14 éves volt. Két évig leveleztünk, ezalatt elmagyaráztam a lánynak az elképzelésemet, és azt, hogy mindent beszéljen meg a szüleivel. A fiatal vietnámi lány 16 évesen jött Németországba, és azóta is olyan, mintha a lányom lenne. Ma egy elektronikai vállalatnál dolgozik műszaki szoftverek támogatásában (azaz segít, ha a gyárban leáll a termelés, mert a szoftver nem működik), és házas - két kislánya van.

A teológiai tanulmányaim előtt tartalékos tiszt voltam, és egy elektronikai vállalatnál ipari ügyintéző. Azt hiszem, hogy különösen a Bundeswehnrél töltött idő nagyon jól magyarázza az itt alkalmazott, meglehetősen "szokatlan megközelítésekkel" kapcsolatos pedagógiai elkötelezettségemet. A tartalékos tisztképzésen a német hadsereg sajátosságát tanították, hogy a németek a parancs taktika szerint vezetnek, míg a szövetségesek a parancs taktika szerint. A parancsnoki taktika azt jelenti, hogy az akciókat felülről, a legapróbb részletekig meghatározzák vagy "megparancsolják", míg a parancsnoki taktikában csak egy cél van meghatározva, és nagyrészt a parancsnokolt tisztre van bízva, hogy eldöntse, hogyan éri el ezt a célt. Ez a másik oka annak, hogy a németek sokáig nagyon sikeresek voltak az ellenséges túlerővel szemben. És én csak látom a konkrét célt vagy küldetést, az "igazi monogámia" [120](#), és rajtam múlik, hogyan érjük el ezt a célt, a lényeg az, hogy elérjük.

A memóriára

Martin Deininger barátom tragikus betegség után túl korán (2019-ben) elhunyt. Sok javaslatot adott nekem - többek között gondolkodtunk az elsőáldozás alternatíváján, hiszen ez a mai valóságos Jézusba vetett hitben hihető és sokak számára nagyon vonzó is lenne, és teljesen egyetértettünk, lásd a 36. oldalt. És arra is felhívta a figyelmemet, hogy írnom kellene valamit az ember hajlamáról az igazi monogámiára, hogy ezt is meg kell tehát tanulni, mint ahogy a járást és a beszédet is meg kell tanulni, amire szintén van hajlam, de emiatt az ember mindezt magától nem tudja messzemenően megtenni. Mindenekelőtt elolvasta a dán szanszkrit kutató Christian Lindtner könyvét is, és mint teológus, aki ő is volt, magától értetődően egyetértett velem abban, hogy ez komoly tudomány, ahogy Lindtner eljár, és hogy ezért lehet rá támaszkodni, amit ő kiderített.

Weboldalak (ezekre is a www.michael-preuschoff.de oldalon lehet kattintani):

1. ez a brosúra itt: <https://basisreli.lima-city.de/kriminalfall.pdf>
9. kérdések és válaszok a témában: <https://basisreli.lima-city.de/fragen.htm>
10. a kék számok
10. hivatkozások: (német:) <https://basisreli.lima-city.de/hinweise.htm>,
(angol:) <https://basisreli.lima-city.de/notes.htm>
11. felhasznált irodalom: <https://basisreli.lima-city.de/literatur.htm>
7. interjútervezet: <https://basisreli.lima-city.de/interview.htm>
12. Vitaoldal: <https://basisreli.lima-city.de/diskussion.htm>
3. egy drasztikus, de biztonságos pedagógia erről (ebben a filmben a lányok állítólagos szexuális önrendelkezésére való nevelés a hülyeségre való alattomos manipulációként lepleződik le): <https://basisreli.lima-city.de/kids.htm>.

E-mail: basistext@gmx.de / Utolsó módosítás vagy javítás: 2021. június

Fordítás: www.deepl.com

Gyermek- és serdülőkoromban nagyon korán észrevettem néhány ellentmondást a hitünkben:

- az Emmausi elbeszélésben, amelyben a feltámadt Jézus állítólag megjelenik két tanítványának, csak kenyeret tör; nincs szó a kenyér és a bor testté és vérré való átalakulásáról, bár ez itt nyilvánvalónak tűnne.
- az ősegyházban a megkeresztelték teljesen meztelenek voltak, de Pál szerint a nők el kell takarnia magát.
- a konfirmáció hagyományos szövegében (lat. confirmatio [168](#), lásd e füzet 39. oldalát) az intelligens személyes etikához szükséges lelki ajándékok kéréséről van szó, de a hivatalos rítusban csak arról, hogy a konfirmandus vallja meg és tartsa meg hitét.
- újra és újra azt halljuk Jézusról, hogy volt valami kifogása a vallási kultusz ellen, és intelligens etikai cselekvést akart, míg a mi keresztény vallásunkban a kultusz az első helyen áll, az etikai cselekvés inkább csak egy függelék, és még csak nem is túl intelligens, különösen ami a fiatalokat illeti...

Hogyan magyarázzuk meg ezeket az ellentmondásokat?

Egészen egyszerűen: az egyik jézusi ideológia, a másik páli ideológia, tehát az egyik a valódi Jézusra mutat, a másik pedig arra, amit Pál, aki a feltámadt Jézus állítólagos megjelenéseiről szóló beszámolókon keresztül, a megfelelő kinyilatkoztatásokkal [167](#) ügyesen beopta magát a fiatal jézusi közösségbe. Tőle származik a nők megvetése és az antiszemizmus is a hitünkben - itt az ideje, hogy mindezeket legyőzzük!

Az ellentmondások háttérben mindenesetre egy egyenesen büntetőügy áll, amelyben a valódi Jézus elkötelezettségének emlékét akarták eltörölni, miután az a keresztre feszítés ellenére még mindig élt követői körében. De nem lehetett mindent ilyen könnyen eltörölni, mert Jézus néhány dolga már túlságosan ismert és gyakorolt volt a fiatal egyházban. Azt hiszem, nem ígérek túl sokat, amikor egy izgalmas bűnügyről van szó, egy félvilági maffiával, lányok és nők szexuális visszaélésekkel való zsarolásával, "egy" olyan ember bírósági meggyilkolásával, aki annak idején elkezdte ezt leleplezni és terjeszteni, és végül hazugságokkal és csalással, a fiatalok butaságba és vakságba [119](#) manipulálásával az élet fontos kérdéseivel kapcsolatban, fenyegetésekkel és félelmekkel, valamint sok hatalommal és üzlettel.

Természetesen a lényeg itt az, hogy olyan megoldást mutassunk be, amely minden érintettnek örömet okoz, sőt, egyenesen szórakoztató és növeli a közvetlenül érintettek valódi emberségét.